

Dziennik Urzędowy L 361

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 47
8 grudnia 2004

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2087/2004 z dnia 7 grudnia 2004 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2088/2004 z dnia 7 grudnia 2004 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2497/2001 oraz rozporządzenie (WE) nr 2597/2001 w sprawie kontyngentów taryfowych na niektóre ryby i produkty rybołówstwa pochodzące z Chorwacji oraz na niektóre wina pochodzące z Chorwacji, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii oraz Słowenii 3

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2089/2004 z dnia 7 grudnia 2004 r. ustalające refundacje wywozowe dla wołowiny i cielęciny 10

Trybunał Sprawiedliwości

★ Praktyczne instrukcje odnoszące się do skarg bezpośrednich i odwołań 15

II Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa

Komisja

2004/838/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 10 grudnia 2003 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Francję stacjom telewizyjnym France 2 i France 3 (notyfikowana jako dokument nr K(2003) 4497) ⁽¹⁾ 21

2004/839/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 3 grudnia 2004 r. ustanawiająca warunki przemieszczania o charakterze niehandlowym z państw trzecich do Wspólnoty młodych psów i kotów (notyfikowana jako dokument nr K(2004) 4546) ⁽¹⁾ 40

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 30 listopada 2004 r. zatwierdzająca programy zwalczania i monitorowania niektórych chorób zwierząt oraz programy kontroli mające na celu zapobieganie chorobom odzwierzęcym, przedstawione przez Państwa Członkowskie na rok 2005 oraz ustalająca wysokość wkładu finansowego Wspólnoty** (notyfikowana jako dokument nr K(2004) 4600) 41
-

Sprostowania

- ★ **Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1646/2004 z dnia 20 września 2004 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2377/90 ustanawiającego wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 296 z 21.9.2004)** 54

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2087/2004

z dnia 7 grudnia 2004 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 8 grudnia 2004 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 grudnia 2004 r.

W imieniu Komisji

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1947/2002 (Dz.U. L 299 z 1.11.2002, str. 17).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 7 grudnia 2004 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	103,1
	204	98,8
	999	101,0
0707 00 05	052	92,7
	204	32,5
	999	62,6
0709 90 70	052	108,2
	204	70,4
	999	89,3
0805 10 10, 0805 10 30, 0805 10 50	204	52,8
	388	50,6
	999	51,7
0805 20 10	204	54,2
	999	54,2
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	052	68,6
	204	55,3
	464	161,3
	624	80,4
	720	30,2
	999	79,2
0805 50 10	052	49,2
	528	34,1
	999	41,7
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	052	116,3
	388	138,0
	400	86,7
	404	107,4
	512	104,5
	720	67,3
	999	103,4
	999	103,4
0808 20 50	720	66,4
	999	66,4

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2081/2003 (Dz.U. L 313 z 28.11.2003, str. 11). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2088/2004

z dnia 7 grudnia 2004 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2497/2001 oraz rozporządzenie (WE) nr 2597/2001 w sprawie kontyngentów taryfowych na niektóre ryby i produkty rybołówstwa pochodzące z Chorwacji oraz na niektóre wina pochodzące z Chorwacji, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii oraz Słowenii

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowackiej i Republiki Słowenii oraz poprawki do Traktatów, na których opiera się Unia Europejska⁽¹⁾, w szczególności jego art. 57 ust. 2,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2248/2001 z dnia 19 listopada 2001 r. w sprawie niektórych procedur dotyczących stosowania Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Chorwacji, z drugiej strony, oraz stosowania Umowy przejściowej między Wspólnotą Europejską a Republiką Chorwacji⁽²⁾, w szczególności jego art. 7,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 153/2002 z dnia 21 stycznia 2002 r. w sprawie niektórych procedur dotyczących stosowania Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii, z drugiej strony, oraz stosowania Umowy przejściowej między Wspólnotą Europejską a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii⁽³⁾ w szczególności jego art. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Swoją decyzją 2004/778/WE z dnia 11 października 2004 r.⁽⁴⁾ Rada ustanowiła Protokół do Umowy przejściowej dotyczącej handlu i związanych z nim spraw między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Republiką Chorwacji, z drugiej strony, uwzględniając przystą-

pie nie Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej, zwany dalej „Protokołem rozszerzenia” Protokół rozszerzenia obowiązuje na zasadzie tymczasowej z mocą od dnia 1 maja 2004 r.

(2) Swoją decyzją z dnia 22 listopada 2004 r.⁽⁵⁾ Rada wydała upoważnienie do podpisania i postanowiła o tymczasowym zastosowaniu z dniem 1 maja 2004 r. Protokołu do Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii, z drugiej strony, uwzględniając przystąpienie Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej, zwanego dalej „Protokołem rozszerzenia”.

(3) Obydwa Protokoły rozszerzenia przewidują nowe kontyngenty taryfowe oraz zmiany istniejących kontyngentów taryfowych określonych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2497/2001 z dnia 19 grudnia 2001 r. otwierającym i ustalającym zarządzanie wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na niektóre ryby i produkty rybołówstwa pochodzące z Republiki Chorwacji⁽⁶⁾ oraz w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2597/2001 z dnia 28 grudnia 2001 r. otwierającym i ustalającym zarządzanie kontyngentami taryfowymi Wspólnoty na niektóre wina pochodzące z Republiki Chorwacji, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii oraz Słowenii⁽⁷⁾.

(4) W celu implementacji nowych kontyngentów taryfowych oraz zmian w istniejących kontyngentach taryfowych określonych w Protokołach rozszerzenia niezbędna jest zmiana rozporządzenia (WE) nr 2497/2001 oraz rozporządzenia (WE) nr 2597/2001.

(1) Dz.U. L 236 z 23.9.2003, str. 33.

(2) Dz.U. L 304 z 21.11.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 2/2003 (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 26).

(3) Dz.U. L 25 z 29.1.2002, str. 16. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 3/2003 (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 30).

(4) Dz.U. L 350 z 25.11.2004, str. 1.

(5) Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

(6) Dz.U. L 337 z 20.12.2001, str. 27. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 607/2003 (Dz.U. L 86 z 3.4.2003, str. 18).

(7) Dz.U. L 345 z 29.12.2001, str. 35.

- (5) Dla roku 2004 wielkości nowych kontyngentów taryfowych oraz zwiększenia wielkości istniejących kontyngentów taryfowych należy obliczyć proporcjonalnie do podstawowych wielkości określonych w Protokołach rozszerzenia, biorąc pod uwagę część okresu, jaka upłynęła przed dniem 1 maja 2004 r.
- (6) W celu ułatwienia zarządzania niektórymi istniejącymi kontyngentami taryfowymi ustanowionymi rozporządzeniem (WE) nr 2497/2001 i rozporządzeniem (WE) nr 2597/2001 ilości przywiezione w ramach tych kontyngentów należy uwzględnić w wykorzystywaniu kontyngentów taryfowych otwartych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2497/2001 i rozporządzeniem (WE) nr 2597/2001 zmienionym przez niniejsze rozporządzenie.
- (7) Po przystąpieniu Słowenii do Unii Europejskiej kontyngenty taryfowe na wina pochodzące z tego Państwa Członkowskiego, ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 2597/2001, powinny stracić moc. Skreśla się zatem odwołania do tychże kontyngentów.
- (8) Z uwagi na to, że Protokół rozszerzenia stosuje się od dnia 1 maja 2004 r., niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane od tego samego dnia i powinno wejść w życie w możliwie jak najkrótszym terminie.
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2497/2001 zastępuje się tekstem przedstawionym w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Rozporządzenie (WE) nr 2597/2001 zmienia się w następujący sposób:

- 1) tytuł otrzymuje brzmienie:

„otwierające i ustalające zarządzanie wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na niektóre wina pochodzące z Republiki Chorwacji i Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii”;

- 2) artykuł 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. Gdy wymienione w Załączniku wina pochodzące z Republiki Chorwacji lub z Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii zostaną wprowadzone do wolnego obrotu we Wspólnocie, skorzystają one ze zwolnienia z cła w granicach rocznych wspólnotowych kontyngentów taryfowych określo-

nych w tym Załączniku oraz zgodnie z przepisami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.

2. Jeżeli któryś z umawiających się krajów zastosuje subwencje eksportowe odnośnie do stosownych produktów, to zwolnienie z cła w ramach kontyngentów taryfowych określonych w Protokołach dodatkowych zawartych na mocy decyzji 2001/919/WE, 2001/918/WE i 2001/916/WE (zwanym dalej protokołami dotyczącymi wina) zostanie zawieszona w wypadku tego kraju.”;

- 3) artykuł 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Bez uszczerbku dla warunków określonych w ust. 5 lit. a) załącznika I do każdego Protokołu dotyczącego wina, przywozy wina w ramach wspólnotowych kontyngentów taryfowych wymienionych w art. 1 ust. 1 podlegają przepisom określonym w stosownych Protokołach dotyczących definicji pojęcia pochodzenia produktów i metod współpracy administracyjnej,

— do Umowy przejściowej między Wspólnotą Europejską a Republiką Chorwacji,

— do Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi a ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Chorwacji, z drugiej strony,

— oraz do Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii, z drugiej strony.”;

- 4) artykuł 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. Pojedynczy kontyngent taryfowy na wina pochodzące z Chorwacji, wymieniony w części I załącznika o numerze 09.1588, będzie zwiększany każdego roku.

2. Coroczne zwiększenie, o którym mowa w ust. 1, może być stosowane tylko wówczas, jeżeli wykorzystane zostało co najmniej 80 % odnośnej ilości otwartej w poprzednim roku.

Komisja dokonuje przeglądu ilości wykorzystanych w każdym roku i przyjmuje postanowienia odnośnie do wprowadzenia ewentualnej niezbędnej korekty tych ilości dla Chorwacji.”;

5) Załącznik zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Ilości, które stosownie do rozporządzenia (WE) nr 2497/2001 i rozporządzenia (WE) nr 2597/2001 zostały wprowadzone do swobodnego obrotu we Wspólnocie od dnia 1 stycznia 2004 r. w ramach kontyngentów taryfowych o numerach 09.1581, 09.1582, 09.1583, 09.1584, 09.1585, 09.1586, 09.1588, 09.1589, 09.1558 i 09.1559, z chwilą wejścia w życie niniej-

szego rozporządzenia zostają uwzględnione w wykorzystywaniu odnośnych kontyngentów taryfowych ustanowionych w Załączniku do rozporządzenia (WE) nr 2497/2001 i rozporządzenia (WE) nr 2597/2001 zmienionego niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 maja 2004 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 grudnia 2004 r.

W imieniu Komisji

László KOVÁCS

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK

Bez uszczerbku dla zasad interpretacji Nomenklatury Scalonej, nazewnictwo użyte do opisu produktów należy traktować jako posiadające jedynie orientacyjny charakter, preferencyjny schemat zaś jest określony, w kontekście niniejszego Załącznika, zakresem kodów CN istniejących w czasie przyjmowania niniejszego rozporządzenia. Tam, gdzie wskazane są kody z CN, preferencyjny schemat należy określić przez zastosowanie kodu i odpowiadającego mu opisu, wziętych wspólnie.

Nr kontyngentu	Kod CN	Podpozycja TARIC	Opis	Roczna wielkość kontyngentu taryfowego (masa netto)	Cło w ramach kontyngentu taryfowego
09.1581	0301 91 10 0301 91 90 0302 11 10 0302 11 20 0302 11 80 0303 21 10 0303 21 20 0303 21 80 0304 10 15 0304 10 17 ex 0304 10 19 ex 0304 10 91 0304 20 15 0304 20 17 ex 0304 20 19 ex 0304 90 10 ex 0305 10 00 ex 0305 30 90 0305 49 45 ex 0305 59 80 ex 0305 69 80	40 10 50 11, 17, 40 10 50 61 61	Pstrąg i troć (<i>Salmo trutta</i> , <i>Oncorhynchus mykiss</i> , <i>Oncorhynchus clarki</i> , <i>Oncorhynchus aguabonita</i> , <i>Oncorhynchus gilae</i> , <i>Oncorhynchus apache</i> ja <i>Oncorhynchus chrysogaster</i>): żywe; świeże lub schłodzone; zamrożone; suszone, solone lub w solance; wędzone; filety rybne i pozostałe mięso rybne; mąki, mączki i granulki, nadające się do spożycia przez ludzi	30 ton	Zwolnienie
09.1582	0301 93 00 0302 69 11 0303 79 11 ex 0304 10 19 ex 0304 10 91 ex 0304 20 19 ex 0304 90 10 ex 0305 10 00 ex 0305 30 90 ex 0305 49 80 ex 0305 59 80 ex 0305 69 80	30 20 40 16 20 60 30 63 63	Karp: żywy; świeży lub schłodzony; zamrożony; suszony, solony lub w solance; wędzony; filety rybne i pozostałe mięso rybne; mąki, mączki i granulki, nadające się do spożycia przez ludzi	210 ton	Zwolnienie
09.1583	ex 0301 99 90 0302 69 61 0303 79 71 ex 0304 10 38 ex 0304 10 98 ex 0304 20 94 ex 0304 90 97 ex 0305 10 00 ex 0305 30 90 ex 0305 49 80 ex 0305 59 80 ex 0305 69 80	80 80 77 50 82 30 70 40 65 65	Kiełec (właściwy) i morlesz (<i>Dentex dentex</i>) i (<i>Pagellus</i> spp.): żywe; świeże lub schłodzone; mrożone; suszone, solone lub w solance; wędzone; filety rybne i pozostałe mięso rybne; mąki, mączki i granulki, nadające się do spożycia przez ludzi	35 ton	Zwolnienie

Nr kontyngentu	Kod CN	Podpozycja TARIC	Opis	Roczna wielkość kontyngentu taryfowego (masa netto)	Cło w ramach kontyngentu taryfowego
09.1584	ex 0301 99 90 0302 69 94 ex 0303 77 00 ex 0304 10 38 ex 0304 10 98 ex 0304 20 94 ex 0304 90 97 ex 0305 10 00 ex 0305 30 90 ex 0305 49 80 ex 0305 59 80 ex 0305 69 80	15, 17, 28 ⁽¹⁾ 10 85 79 60 84 40 80 50 67 67	Labraks (moron) (<i>Dicentrarchus labrax</i>): żywy; świeży lub schłodzony; zamrożony; suszony, solony lub w solance; wędzony; filety rybne i pozostałe mięso rybie; mąki, mączki i granulki, nadające się do spożycia przez ludzi	1.1.–31.12.2004: 550 ton + 66,66 ton zwiększenia 1.5.–31.12.2004 1.1.–31.12.2005 i dla każdego następnego roku: 650 ton	Zwolnienie
09.1585	1604 13 11 1604 13 19 ex 1604 20 50	10, 19	Sardynki, przetworzone lub zakonserwowane	1.1.–31.12.2004: 180 ton	6 %
09.1586	1604 16 00 1604 20 40		Sardele, przetworzone lub zakonserwowane	1.1.–31.12.2004: 40 ton + 6,66 ton zwiększenia 1.5.–31.12.2004	Zwolnienie
09.1587	1604		Ryby przetworzone lub zakonserwowane; kawior i namiastki kawioru przygotowane z ikry rybiej	1.5.–31.12.2004: 860 ton 1.1.–31.12.2005 i dla każdego następnego roku: 1 550 ton	Zwolnienie

⁽¹⁾ Od dnia 1 stycznia 2005 r. podpozycje TARIC 15, 17 i 28 zostaną zastąpione podpozycją 22."

ZAŁĄCZNIK II

"ZAŁĄCZNIK

Bez uszczerbku dla zasad interpretacji Nomenklatury Scalonej nazewnictwo użyte do opisu produktów należy traktować jako posiadające jedynie orientacyjny charakter, preferencyjny schemat zaś jest określony, w kontekście niniejszego Załącznika, zakresem kodów CN istniejących w czasie przyjmowania niniejszego rozporządzenia. Tam, gdzie wskazane są kody z CN, preferencyjny schemat należy określić przez zastosowanie kodu i odpowiadającego mu opisu, wziętych wspólnie.

CZĘŚĆ I: CHORWACJA

Nr kontyngentu	Kod CN	Podpozycja TARIC	Opis	Roczna wielkość kontyngentu (w hl)	Cło w ramach kontyngentu taryfowego
09.1588	ex 2204 10 19	91, 99	Wino musujące, inne niż szampan lub Asti spumante	1.1–31.12.2004: 30 000 + 9 333,33 zwiększenia 1.5–31.12.2004 Dla każdego następnego roku 1.1–31.12: 44 000 ⁽¹⁾	Zwolnienie
	ex 2204 10 99	91, 99			
	2204 21 10		Pozostałe wino ze świeżych winogron, w pojemnikach o objętości 2 litry lub mniejszej		
	ex 2204 21 79	79 80			
	ex 2204 21 80	79 80			
	ex 2204 21 83 ⁽²⁾	10 79 80			
	ex 2204 21 84 ⁽³⁾	10 79 80			
	ex 2204 21 94	10 30 ⁽⁴⁾			
	ex 2204 21 98	10 30 ⁽⁴⁾			
	ex 2204 21 99	10			
09.1589	2204 29 10		Pozostałe wino ze świeżych winogron, w pojemnikach o objętości większej niż 2 litry	1.1–31.12.2004: 15 000 + 9 333,33 zwiększenia 1.5–31.12.2004 Dla każdego następnego roku 1.1–31.12: 29 000	Zwolnienie
	2204 29 65				
	ex 2204 29 75	10			
	2204 29 83				
	ex 2204 29 84	10 30 ⁽⁴⁾			
	ex 2204 29 94	10 30 ⁽⁴⁾			
	ex 2204 29 98	10 30 ⁽⁴⁾			
	ex 2204 29 99	10			

⁽¹⁾ Wielkość tego kontyngentu będzie zwiększana corocznie o 10 000 hl, pod warunkiem że co najmniej 80 % kwalifikującej się ilości zostało wykorzystane w poprzednim roku. Coroczne zwiększanie będzie stosowane dotąd, aż suma kontyngentów taryfowych o numerach 09.1588 i 09.1589 osiągnie maksimum wynoszące 98 000 hl.

⁽²⁾ Od dnia 1 stycznia 2005 r. kod CN »ex 2204 21 83« zostanie zmieniony na »ex 2204 21 84« oraz podpozycje TARIC 10, 79 i 80 zostaną zastąpione podpozycjami 59 i 70.

⁽³⁾ Od 1 stycznia 2005 r. kod CN »ex 2204 21 84« zostanie zmieniony na »ex 2204 21 85« oraz podpozycje TARIC 10, 79 i 80 zostaną zastąpione podpozycjami 79 i 80.

⁽⁴⁾ Od dnia 1 stycznia 2005 r. podpozycje TARIC 10 i 30 zostaną zastąpione podpozycją 20.

CZĘŚĆ II: BYŁA JUGOSŁOWIAŃSKA REPUBLIKA MACEDONII

Nr porządkowy	Kod CN	Poddział TARIC	Opis	Roczna wielkość kontyngentu (w hl)	Cło na kontyngent taryfowy
09.1558	ex 2204 10 19 ex 2204 10 99 2204 21 10 ex 2204 21 79 ex 2204 21 80 ex 2204 21 83 ⁽²⁾ ex 2204 21 84 ⁽³⁾ ex 2204 21 94 ex 2204 21 98 ex 2204 21 99	91, 99 91, 99 79 80 79 80 10 79 80 10 79 80 10 30 ⁽⁴⁾ 10 30 ⁽⁴⁾ 10	Wino musujące, inne niż szampan lub Asti spumante Pozostałe wino ze świeżych winogron, w pojemnikach o objętości 2 litry lub mniejszej	1.1-31.12.2004: 27 000 + 1 333,33 zwiększenia 1.5-31.12.2004 Dla każdego następnego roku, 1.1-31.12: 37 000 ⁽¹⁾	Zwolnienie
09.1559	2204 29 10 2204 29 65 ex 2204 29 75 2204 29 83 ex 2204 29 84 ex 2204 29 94 ex 2204 29 98 ex 2204 29 99	10 10 30 ⁽⁴⁾ 10 30 ⁽⁴⁾ 10 30 ⁽⁴⁾ 10	Pozostałe wino ze świeżych winogron, w pojemnikach o objętości większej niż 2 litry	1.1-31.12.2004: 273 000 + 59 666,66 zwiększenia 1.5-31.12.2004 Dla każdego następnego roku, 1.1-31.12: 354 500 ⁽⁵⁾	Zwolnienie

⁽¹⁾ Od dnia 1 stycznia 2006 r. wielkość tego kontyngentu będzie zwiększana corocznie o 6 000 hl.

⁽²⁾ Od dnia 1 stycznia 2005 r. kod CN »ex 2204 21 83« zostanie zmieniony na »ex 2204 21 84« oraz podpozycje TARIC 10, 79 i 80 zostaną zastąpione podpozycjami 59 i 70.

⁽³⁾ Od dnia 1 stycznia 2005 r. kod CN »ex 2204 21 84« zostanie zmieniony na »ex 2204 21 85« oraz podpozycje TARIC 10, 79 i 80 zostaną zastąpione podpozycjami 79 i 80.

⁽⁴⁾ Od dnia 1 stycznia 2005 r. podpozycje TARIC 10 i 30 zostaną zastąpione podpozycją 20.

⁽⁵⁾ Od dnia 1 stycznia 2006 r. wielkość tego kontyngentu będzie zmniejszana corocznie o 6 000 hl.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2089/2004**z dnia 7 grudnia 2004 r.****ustalające refundacje wywozowe dla wołowiny i cielęciny**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny⁽¹⁾, w szczególności zaś jego art. 33 ust. 12,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z treścią art. 33 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999, różnica między cenami na rynku światowym i we Wspólnocie Europejskiej produktów, o których mowa w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999, może być pokrywana przez refundację wywozową.
- (2) Warunki przyznawania specjalnych refundacji wywozowych dla niektórych mięs wołowych i cielęcych oraz dla niektórych konserw w odniesieniu do niektórych miejsc przeznaczenia zostały określone w rozporządzeniach: (EWG) nr 32/82⁽²⁾, (EWG) nr 1964/82⁽³⁾, (EWG) nr 2388/84⁽⁴⁾, (EWG) nr 2973/79⁽⁵⁾ oraz (WE) nr 2051/96⁽⁶⁾.
- (3) Zastosowanie tych norm i kryteriów do przewidywanej sytuacji na rynku wołowiny i cielęciny prowadzi do ustalenia refundacji w poniższy sposób.
- (4) Dla uproszczenia, w odniesieniu do zwierząt żywych, należy zaprzestać przyznawania refundacji wywozowych dla kategorii będących przedmiotem handlu o niewielkim znaczeniu z krajami trzecimi. Ponadto, mając na względzie ogólną troskę o dobrostan zwierząt, należy ograniczać jak tylko można refundacje wywozowe dla żywych zwierząt przeznaczonych do uboju. W związku z tym, refundacje wywozowe dla tych zwierząt powinny być przyznawane jedynie w odniesieniu do tych krajów trzecich, które ze względu na kulturę i/lub religię tradycyjnie przywożą znaczną liczbę zwierząt przeznaczonych do uboju. W odniesieniu do żywych zwierząt przeznaczonych do reprodukcji, w celu uniknięcia jakichkolwiek nadużyć, refundacje wywozowe dla hodowlanego bydła czystej rasy powinno się ograniczyć do jałówek i krów w wieku 30 miesięcy lub poniżej.
- (5) W odniesieniu do niektórych miejsc przeznaczenia eksportu, należy przyznawać refundacje wywozowe dla niektórych mięs świeżych i chłodzonych, wymienionych w załączniku i oznaczonych kodem CN 0201, dla niektórych mięs mrożonych wymienionych w załączniku i oznaczonych kodem CN 0202, dla niektórych mięs i podrobów wymienionych w załączniku i oznaczonych kodem CN 0206 oraz dla niektórych innych wyrobów i konserw mięsnych i podrobowych, wymienionych w załączniku i oznaczonych kodem CN 1602 50 10.
- (6) Istnieją tradycyjne stosunki handlowe ze Szwajcarią w dziedzinie eksportu wołowiny bez kości, solonej i suszonej. Dla utrzymania tej wymiany handlowej, należy ustalać kwotę refundacji w taki sposób, by pokrywała różnicę między cenami na rynku szwajcarskim i cenami eksportowymi Państw Członkowskich.
- (7) W odniesieniu do niektórych innych produktów i konserw mięsnych i podrobowych wymienionych w załączniku i opatrzonych kodami CN od 1602 50 31 do 1602 50 80, udział Wspólnoty Europejskiej w handlu międzynarodowym może być utrzymany poprzez przyznawanie eksporterom refundacji w wysokości odpowiadającej refundacji stosowanej do tej pory.
- (8) W odniesieniu do innych produktów z sektora wołowiny i cielęciny, z uwagi na nikłe znaczenie udziału Wspólnoty w handlu światowym, ustalanie refundacji nie jest konieczne.
- (9) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3846/87⁽⁷⁾ ustaliło nomenklaturę produktów rolnych do celów refundacji wywozowych i wszystkie refundacje ustala się w oparciu o kody produktów na podstawie wspomnianej nomenklatury.
- (10) W celu uproszczenia podmiotom wywozowych formalności celnych, należy dostosować wysokość refundacji dla wszystkich mięs mrożonych do kwot ustalonych dla mięs świeżych lub chłodzonych, z wyjątkiem mięs pochodzących od dorosłych osobników męskich.
- (11) W celu wzmocnienia kontroli produktów oznaczonych kodem CN 1602 50, należy przewidzieć przyznanie refundacji jedynie dla tych produktów, które zostały wytworzone w ramach systemu przewidzianego w art. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 565/80 z dnia 4 marca 1980 r. w sprawie zaliczek na poczet refundacji wywozowych dla produktów rolnych⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 4 z 8.1.1982, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 744/2000 (Dz.U. L 89 z 11.4.2000, str. 3).

⁽³⁾ Dz.U. L 212 z 21.7.1982, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2772/2000 (Dz.U. L 321 z 19.12.2000, str. 35).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 221 z 18.8.1984, str. 28. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3661/92 (Dz.U. L 370 z 19.12.1992, str. 16).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 336 z 29.12.1979, str. 44. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3434/87 (Dz.U. L 327 z 18.11.1987, str. 7).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 274 z 26.10.1996, str. 18. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2333/96 (Dz.U. L 317 z 6.12.1996, str. 13).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 118/2003 (Dz.U. L 20 z 24.1.2003, str. 3).

⁽⁸⁾ Dz.U. L 62 z 7.3.1980, str. 5. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 444/2003 (Dz.U. L 67 z 12.3.2003, str. 3).

- (12) Refundacje powinny się przyznawać jedynie produktom dopuszczonym do swobodnego obrotu we Wspólnocie Europejskiej. W związku z tym, aby móc korzystać z refundacji, produkty muszą spełniać warunki oznakowania sanitarnego, przewidziane w dyrektywie Rady 64/433/EWG⁽¹⁾, dyrektywie Rady 94/65/WE⁽²⁾ i dyrektywie Rady 77/99/EWG⁽³⁾.
- (13) Warunki określone w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1964/82 nakazują zmniejszenie refundacji specjalnej, o ile ciężar przeznaczonego na eksport mięsa bez kości jest niższy od 95 % wagi całkowitej kawałków oddzielonych od kości, ale nie niższy niż 85 % tej wagi.
- (14) Negocjacje dotyczące przyjęcia dodatkowych koncesji, prowadzone w ramach Układu Europejskiego między Wspólnotą Europejską a krajami stowarzyszonymi z Europy Środkowej i Wschodniej, mają szczególnie na celu liberalizację handlu produktami podlegającymi wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny. W tym kontekście zdecydowano między innymi o zniesieniu refundacji wywozowej dla produktów, których miejscem przeznaczenia jest Rumunia. Należy zatem wykluczyć wymieniony kraj z listy miejsc przeznaczenia objętych refundacją i przewidzieć, że zniesienie refundacji wywozowych do tego kraju nie może prowadzić do tworzenia zróżnicowanej refundacji w przypadku eksportowania do innych krajów.
- (15) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wołowiny i Cielęciny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Lista produktów, na których eksport przyznawane są refundacje, o których mowa w art. 33 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999, wysokości tych refundacji i miejsca przeznaczenia zostały określone w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

2. Produkty muszą spełniać odpowiednie warunki oznakowania sanitarnego, przewidziane przez:

- załącznik I rozdział XI dyrektywy 64/433/EWG,
- załącznik I rozdział VI dyrektywy 94/65/WE,
- załącznik B rozdział VI dyrektywy 77/99/EWG.

Artykuł 2

W przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 2 akapit trzeci, rozporządzenia (EWG) nr 1964/82, obniża się stawkę refundacji dla produktów oznaczonych kodem 0201 30 00 9100 o 14,00 EUR/100 kg.

Artykuł 3

Nieustalenie refundacji wywozowej dla Rumunii nie jest uważane za różnicowanie refundacji.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 grudnia 2004 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/23/WE (Dz.U. L 243 z 11.10.1995, str. 7).

⁽²⁾ Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 806/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 85. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z 7 grudnia 2004 r. określającego refundacje wywozowe dla wołowiny i cielęciny

Kod produktów	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Wysokość refundacji (°)
0102 10 10 9140	B00	EUR/100 kg żywej wagi	53,00
0102 10 30 9140	B00	EUR/100 kg żywej wagi	53,00
0102 90 71 9000	B11	EUR/100 kg żywej wagi	41,00
0201 10 00 9110 (1)	B02	EUR/100 kg wagi netto	71,50
	B03	EUR/100 kg wagi netto	43,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	23,50
0201 10 00 9120	B02	EUR/100 kg wagi netto	33,50
	B03	EUR/100 kg wagi netto	10,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	11,50
0201 10 00 9130 (1)	B02	EUR/100 kg wagi netto	97,00
	B03	EUR/100 kg wagi netto	56,50
	039	EUR/100 kg wagi netto	33,50
0201 10 00 9140	B02	EUR/100 kg wagi netto	46,00
	B03	EUR/100 kg wagi netto	14,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	16,00
0201 20 20 9110 (1)	B02	EUR/100 kg wagi netto	97,00
	B03	EUR/100 kg wagi netto	56,50
	039	EUR/100 kg wagi netto	33,50
0201 20 20 9120	B02	EUR/100 kg wagi netto	46,00
	B03	EUR/100 kg wagi netto	14,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	16,00
0201 20 30 9110 (1)	B02	EUR/100 kg wagi netto	71,50
	B03	EUR/100 kg wagi netto	43,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	23,50
0201 20 30 9120	B02	EUR/100 kg wagi netto	33,50
	B03	EUR/100 kg wagi netto	10,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	11,50
0201 20 50 9110 (1)	B02	EUR/100 kg wagi netto	123,00
	B03	EUR/100 kg wagi netto	71,50
	039	EUR/100 kg wagi netto	41,00
0201 20 50 9120	B02	EUR/100 kg wagi netto	58,50
	B03	EUR/100 kg wagi netto	17,50
	039	EUR/100 kg wagi netto	19,50
0201 20 50 9130 (1)	B02	EUR/100 kg wagi netto	71,50
	B03	EUR/100 kg wagi netto	43,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	23,50
0201 20 50 9140	B02	EUR/100 kg wagi netto	33,50
	B03	EUR/100 kg wagi netto	10,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	11,50
0201 20 90 9700	B02	EUR/100 kg wagi netto	33,50
	B03	EUR/100 kg wagi netto	10,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	11,50
0201 30 00 9050	400 (3)	EUR/100 kg wagi netto	23,50
	404 (4)	EUR/100 kg wagi netto	23,50

Kod produktów	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Wysokość refundacji (?)
0201 30 00 9060 ⁽⁶⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	46,00
	B03	EUR/100 kg wagi netto	13,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	15,00
	809, 822	EUR/100 kg wagi netto	37,00
0201 30 00 9100 ⁽²⁾ ⁽⁶⁾	B08, B09	EUR/100 kg wagi netto	172,00
	B03	EUR/100 kg wagi netto	102,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	60,00
	809, 822	EUR/100 kg wagi netto	152,50
	220	EUR/100 kg wagi netto	205,00
0201 30 00 9120 ⁽²⁾ ⁽⁶⁾	B08	EUR/100 kg wagi netto	94,50
	B09	EUR/100 kg wagi netto	88,00
	B03	EUR/100 kg wagi netto	56,50
	039	EUR/100 kg wagi netto	33,00
	809, 822	EUR/100 kg wagi netto	83,50
	220	EUR/100 kg wagi netto	123,00
0202 10 00 9100	B02	EUR/100 kg wagi netto	33,50
	B03	EUR/100 kg wagi netto	10,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	11,50
0202 10 00 9900	B02	EUR/100 kg wagi netto	46,00
	B03	EUR/100 kg wagi netto	14,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	16,00
0202 20 10 9000	B02	EUR/100 kg wagi netto	46,00
	B03	EUR/100 kg wagi netto	14,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	16,00
0202 20 30 9000	B02	EUR/100 kg wagi netto	33,50
	B03	EUR/100 kg wagi netto	10,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	11,50
0202 20 50 9100	B02	EUR/100 kg wagi netto	58,50
	B03	EUR/100 kg wagi netto	17,50
	039	EUR/100 kg wagi netto	19,50
0202 20 50 9900	B02	EUR/100 kg wagi netto	33,50
	B03	EUR/100 kg wagi netto	10,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	11,50
0202 20 90 9100	B02	EUR/100 kg wagi netto	33,50
	B03	EUR/100 kg wagi netto	10,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	11,50
0202 30 90 9100	400 ⁽³⁾	EUR/100 kg wagi netto	23,50
	404 ⁽⁴⁾	EUR/100 kg wagi netto	23,50
0202 30 90 9200 ⁽⁶⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	46,00
	B03	EUR/100 kg wagi netto	13,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	15,00
	809, 822	EUR/100 kg wagi netto	37,00

Kod produktów	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Wysokość refundacji (7)
0206 10 95 9000	B02	EUR/100 kg wagi netto	46,00
	B03	EUR/100 kg wagi netto	13,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	15,00
	809, 822	EUR/100 kg wagi netto	37,00
0206 29 91 9000	B02	EUR/100 kg wagi netto	46,00
	B03	EUR/100 kg wagi netto	13,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	15,00
	809, 822	EUR/100 kg wagi netto	37,00
0210 20 90 9100	039	EUR/100 kg wagi netto	23,00
1602 50 10 9170 (8)	B02	EUR/100 kg wagi netto	22,50
	B03	EUR/100 kg wagi netto	15,00
	039	EUR/100 kg wagi netto	17,50
1602 50 31 9125 (5)	B00	EUR/100 kg wagi netto	88,50
1602 50 31 9325 (5)	B00	EUR/100 kg wagi netto	79,00
1602 50 39 9125 (5)	B00	EUR/100 kg wagi netto	88,50
1602 50 39 9325 (5)	B00	EUR/100 kg wagi netto	79,00
1602 50 39 9425 (5)	B00	EUR/100 kg wagi netto	30,00
1602 50 39 9525 (5)	B00	EUR/100 kg wagi netto	30,00
1602 50 80 9535 (8)	B00	EUR/100 kg wagi netto	17,50

(1) Dopuszczenie do tej podpozycji jest uzależnione od przedstawienia zaświadczenia znajdującego się w załączniku do zmienionego rozporządzenia (EWG) nr 32/82.

(2) Przyznanie refundacji jest uzależnione od przestrzegania warunków przewidzianych w rozporządzeniu (EWG) nr 1964/82, zmienionym.

(3) Zrealizowane zgodnie z warunkami rozporządzenia (EWG) nr 2973/79, zmienionego.

(4) Zrealizowane zgodnie z warunkami rozporządzenia (WE) nr 2051/96, zmienionego.

(5) Przyznanie refundacji jest uzależnione od przestrzegania warunków przewidzianych w rozporządzeniu (EWG) nr 2388/84, zmienionym.

(6) Zawartość chudego mięsa wołowego z wyłączeniem tłuszczu jest określona według procedury badawczej, zamieszczonej w Załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2429/86 (Dz.U. L 210 z 1.8.1986, str. 39). Wyrażenie „średnia zawartość” odnosi się do ilości zawartej w próbce, tak jak to zostało określone w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2002 (Dz.U. L 117 z 4.5.2002, str. 6). Próbkę jest pobierana z tej partii danego towaru, która przedstawia najwyższe ryzyko.

(7) Na mocy art. 33 ust. 10 zmienionego rozporządzenia (WE) nr 1254/1999, nie przyznaje się żadnej refundacji wywozowej dla produktów importowanych z krajów trzecich i reeksportowanych do krajów trzecich.

(8) Refundację przyznaje się wyłącznie dla produktów wytworzonych w ramach systemu przewidzianego w art. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 565/80, zmienionego.

Uwaga: Kody produktów, a także kody miejsc przeznaczenia serii „A” zostały określone w zmienionym rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1).

Cyfrowe kody miejsc przeznaczenia zostały określone rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2081/2003 (Dz.U. L 313 z 28.11.2003, str. 11).

Pozostałe miejsca przeznaczenia określa się w sposób następujący:

B00: wszystkie miejsca przeznaczenia (kraje trzecie, inne terytoria, zaopatrywanie w żywność i inne miejsca przeznaczenia traktowane jak eksport poza Wspólnotę) z wyjątkiem Rumunii.

B02: B08, B09 i miejsce przeznaczenia 220.

B03: Ceuta, Melilla, Islandia, Norwegia, Wyspy Owcze, Andora, Gibraltar, Watykan, Bułgaria, Albania, Chorwacja, Bośnia i Hercegowina, Serbia i Czarnogóra, Była Jugosłowiańska Republika Macedonii, gminy Livigno i Campione d'Italia, wyspa Helgoland, Grenlandia, zaopatrywanie w żywność i catering (przeznaczenie, o którym mowa w artykułach 36 i 45 oraz, jeżeli właściwe, w art. 44 zmienionego rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 (Dz.U. L 102 z 17.4.1999, str. 11)).

B08: Turcja, Ukraina, Białoruś, Mołdowa, Rosja, Gruzja, Armenia, Azerbejdżan, Kazachstan, Turkmenia, Uzbekistan, Tadżykistan, Kirgizja, Maroko, Algieria, Tunezja, Libia, Liban, Syria, Irak, Iran, Izrael, Zachodni Brzeg Jordanu/Strefa Gazy, Jordania, Arabia Saudyjska, Kuwejt, Bahrajn, Katar, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Oman, Jemen, Pakistan, Sri Lanka, Myanmar (Birma), Tajlandia, Wietnam, Indonezja, Filipiny, Chiny, Korea Północna, Hongkong.

B09: Sudan, Mauretania, Mali, Burkina Faso, Niger, Czad, Republika Zielonego Przylądka, Senegal, Gambia, Gwinea Bissau, Gwinea, Sierra Leone, Liberia, Wybrzeże Kości Słoniowej, Ghana, Togo, Benin, Nigeria, Kamerun, Republika Środkowoafrykańska, Gwinea Równikowa, Wyspy Świętego Tomasza i Książęca, Gabon, Kongo, Kongo (Republika Demokratyczna), Ruanda, Burundi, Wyspa Świętej Heleny z przyległościami, Angola, Etiopia, Erytrea, Dżibuti, Somalia, Uganda, Tanzania, Seszele z przyległościami, Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego, Mozambik, Mauritius, Komory, Majotta, Zambia, Malawi, Republika Południowej Afryki, Lesotho.

B11: Liban i Egipt.

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

PRAKTYCZNE INSTRUKCJE

odnoszące się do skarg bezpośrednich i odwołań

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Stowarzyszeń Prawniczych Unii Europejskiej (CCBE)
zostały uwzględnione w toku prac nad sporządzeniem
niniejszych praktycznych instrukcji,

na mocy art. 125a swojego regulaminu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE PRAKTYCZNE INSTRUKCJE:

a także mając na uwadze, co następuje:

STOSOWANIE TECHNICZNYCH ŚRODKÓW KOMUNIKACJI

(1) W interesie właściwego prowadzenia postępowań w przedmiocie skarg bezpośrednich i odwołań powinny zostać wydane praktyczne instrukcje dla pełnomocników i adwokatów lub radców prawnych stron postępowań przed Trybunałem, dotyczące przedkładania pism procesowych oraz przygotowywania i prowadzenia posiedzeń.

1. Odpis podpisanego oryginału pisma procesowego może być przesłany do sekretariatu Trybunału, zgodnie z art. 37 ust. 6 regulaminu:

— faksem (na numer: (352) 43 37 66), lub

(2) Niniejsze instrukcje powtarzają, wyjaśniają i uzupełniają niektóre przepisy regulaminu i mają na celu umożliwienie pełnomocnikom i adwokatom lub radcom prawnym stron uwzględniania ograniczeń, przy których działa Trybunał, w szczególności tych, które można przypisać wymogom w zakresie elektronicznego przetwarzania dokumentów oraz tłumaczeń pisemnych i konferencyjnych.

— pocztą elektroniczną (na adres: ecj.registry@curia.eu.int).

(3) Zgodnie z regulaminem oraz instrukcjami dla sekretarza, sekretarz jest odpowiedzialny za przyjmowanie dokumentów procesowych i zapewnienie ich zgodności z przepisami regulaminu oraz wspiera Trybunał i izby między innymi w organizowaniu posiedzeń. W wykonywaniu swych zadań sekretarz zapewnia poszanowanie postanowień niniejszych instrukcji przez pełnomocników i adwokatów lub radców prawnych stron, żądając, w stosownym przypadku, usunięcia wszelkich nieprawidłowości w dokumentach niezgodnych z tymi postanowieniami lub wzywając pełnomocnika, adwokata albo radcę prawnego do zastosowania się do nich.

2. W przypadku przesłania pocztą elektroniczną akceptuje się wyłącznie zeskanowany odpis podpisanego oryginału. Zwykły plik elektroniczny lub plik zawierający podpis elektroniczny lub też wygenerowana przez komputer podobna podpisu nie spełniają wymogów art. 37 ust. 6 regulaminu.

Dokumenty te powinny być zeskanowane w rozdzielczości 300 DPI i, w miarę możliwości, przedłożone w formacie PDF (obrazy i tekst), przy użyciu oprogramowania Acrobat lub Readiris 7 Pro.

(4) Uwagi pełnomocników przedstawicieli Państw Członkowskich i instytucji biorących udział w postępowaniach przed Trybunałem, jak również Rady Adwokatów i

3. Dokument wniesiony za pośrednictwem faksu lub poczty elektronicznej będzie uważany za wniesiony we właściwym terminie tylko wtedy, gdy sekretariat otrzyma podpisany oryginał w terminie 10 dni od takiego wniesienia dokumentu, zgodnie z art. 37 ust. 6 regulaminu. Podpisany oryginał musi zostać wysłany niezwłocznie po wniesieniu odpisu, bez żadnych poprawek lub zmian, nawet drobnych. W razie jakichkolwiek rozbieżności między podpisanym oryginałem a wcześniej złożonym odpisem, pod uwagę bierze się tylko datę złożenia podpisanego oryginału.

4. W przypadku gdy, zgodnie z art. 38 ust. 2 regulaminu, strona wyrazi zgodę na doręczenie jej dokumentów za pośrednictwem faksu lub innego technicznego środka komunikacji, oświadczenie takie musi wskazywać numer faksu i/lub adres poczty elektronicznej, na który sekretariat może wysyłać stronie dokumenty do doręczenia. Komputer adresata musi posiadać oprogramowanie odpowiednie do otrzymywania i wyświetlania wiadomości wysyłanych przez sekretariat, które będą redagowane w formacie PDF (np. Acrobat lub Readiris 7 Pro).

WNOSZENIE PISM PROCESOWYCH

5. Pisma procesowe i inne dokumenty wnoszone(*) przez strony muszą być przedłożone w taki sposób, aby możliwe było ich elektroniczne przetwarzanie przez Trybunał, a zwłaszcza skanowanie dokumentów i stosowanie techniki rozpoznawania pisma.

Możliwość korzystania z tych technik wymaga spełnienia następujących warunków:

- 1) papier musi być biały, bez linii, formatu A4, z tekstem na jednej stronie kartki;
  - 2) kartki pism procesowych oraz, w stosownym przypadku, załączników, muszą być połączone w sposób umożliwiający łatwe ich oddzielenie (nie mogą być spięte lub połączone na stałe z użyciem kleju, zszywek, itp.);
  - 3) tekst musi być napisany powszechnie używaną czcionką (taką jak np. Times New Roman, Courier lub Arial), o rozmiarze co najmniej 12 punktów w odniesieniu do głównej części tekstu i co najmniej 10 punktów w odniesieniu do przypisów, z odstępem półtora wiersza oraz z marginesami górnym, dolnym, lewym i prawym wynoszącymi co najmniej 2,5 cm;
  - 4) kartki pisma procesowego muszą być kolejno ponumerowane w prawym górnym rogu. Ponumerowane muszą być także wszystkie kartki załączników do pisma procesowego, tak aby możliwe było sprawdzenie, czy wszystkie kartki załączników zostały należycie zeskanowane.
6. Na pierwszej stronie pisma procesowego muszą się znajdować następujące informacje:
- 1) tytuł pisma procesowego (skarga, odwołanie, odpowiedź na skargę, odpowiedź na odwołanie, replika, duplika, wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, wniosek interwencyjny, uwagi w przedmiocie wniosku interwencyjnego, zarzut niedopuszczalności, itd.).

Jeżeli w odpowiedzi na odwołanie wnosi się o częściowe lub całkowite uchylenie orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji na podstawie zarzutu, który nie został podniesiony w odwołaniu, tytuł pisma procesowego musi wskazywać, że jest to odpowiedź na odwołanie z odwołaniem wzajemnym;

- 2) numer sprawy (C-.../...), jeżeli został on już podany przez sekretariat;
  - 3) oznaczenie strony skarżącej i pozwanej, a w odwołaniach – wskazanie zaskarżonego orzeczenia i stron przed Sądem Pierwszej Instancji;
  - 4) oznaczenie strony, w imieniu której pismo procesowe jest wnoszone.
7. Każdy ustęp pisma procesowego musi być ponumerowany.
8. Na końcu pisma procesowego musi zostać umieszczony podpis pełnomocnika albo adwokata lub radcy prawnego strony.

STRUKTURA I TREŚĆ NAJWAŻNIEJSZYCH PISM PROCESOWYCH

A. Skargi bezpośrednie

Skarga wnosząca postępowanie w sprawie

9. Skarga musi zawierać elementy określone w art. 38 ust. 1 i 2 regulaminu.
10. Na początku każdej skargi muszą znajdować się:
  - 1) nazwisko lub nazwa i adres zamieszkania lub siedziba strony skarżącej;
  - 2) nazwisko i status pełnomocnika albo adwokata lub radcy prawnego strony skarżącej;
  - 3) oznaczenie strony lub stron, przeciwko której lub którym wnoszona jest skarga;
  - 4) oświadczenia określone w art. 38 ust. 2 regulaminu (wskazanie adresu do doręczeń w Luksemburgu i/lub wyrażenie zgody na doręczenia za pośrednictwem faksu lub innych technicznych środków komunikacji).
11. W przypadku skargi o unieważnienie do skargi musi być dołączony odpis zaskarżonego aktu, zawierający jego oznaczenie.

(*) Adres pocztowy Trybunału Sprawiedliwości:
Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich
L-2925 Luksemburg.

12. Zaleca się załączenie do każdej skargi streszczenia powołanych zarzutów prawnych oraz głównych argumentów, w celu ułatwienia redagowania komunikatu ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym, określonego w art. 16 ust. 6 regulaminu, przygotowywanego przez sekretariat. Streszczenie, o którym mowa, nie może przekraczać dwóch stron.
13. Na początku lub na końcu skargi należy wyraźnie sformułować żądania strony skarżącej.
14. Po części wprowadzającej skargi należy zwięźle przedstawić stan faktyczny leżący u podstaw sporu.
15. Struktura argumentów prawnych musi odzwierciedlać strukturę powołanych zarzutów prawnych. Zaleca się wskazanie, po przedstawieniu stanu faktycznego leżącego u podstaw sporu, w sposób zwięzły i schematyczny powołanych zarzutów prawnych.

Odpowiedź na skargę

16. Odpowiedź na skargę musi zawierać elementy określone w art. 40 ust. 1 regulaminu.
17. Odpowiedź na skargę musi zawierać na początku, poza numerem sprawy i wskazaniem strony skarżącej:
  - 1) nazwisko lub nazwę i adres zamieszkania lub siedzibę strony pozwanej;
  - 2) nazwisko i status pełnomocnika albo adwokata lub radcy prawnego strony pozwanej;
  - 3) oświadczenia dotyczące wskazania adresu do doręczeń w Luksemburgu i/lub wyrażenie zgody na doręczenia za pomocą faksu lub innych technicznych środków komunikacji (art. 40 ust. 1 akapit drugi regulaminu).
18. Na początku lub na końcu odpowiedzi na skargę należy umieścić wyraźne sformułowanie żądań strony pozwanej.
19. Struktura argumentów musi, w możliwie najszerszym zakresie, odzwierciedlać strukturę zarzutów prawnych powołanych w skardze.
20. Stan faktyczny lub prawny jest przedstawiany w odpowiedzi na skargę wyłącznie w przypadku, gdy jego opis zawarty w skardze podlega zakwestionowaniu lub wymaga wyjaśnień. Jeżeli kwestionuje się fakty, na które powołuje się strona przeciwna, należy jasno to wskazać oraz wyraźnie określić podstawę zakwestionowania.

Replika i duplika

21. Replika i duplika zawierają przedstawienie stanu faktycznego lub prawnego wyłącznie w przypadku, gdy jego opis zawarty w poprzednich pismach procesowych podlega zakwestionowaniu lub, w wyjątkowych okolicznościach, wymaga wyjaśnień. Jeżeli kwestionuje się elementy stanu faktycznego lub prawnego, należy jasno to wskazać oraz wyraźnie określić podstawę zakwestionowania.

Wniosek interwencyjny

22. Wniosek interwencyjny może powoływać jedynie argumenty nowe w porównaniu z argumentami przytoczonymi przez stronę główną. Może on być ograniczony do zwykłego powołania się na inne argumenty.

Wniosek interwencyjny zawiera przedstawienie stanu faktycznego lub prawnego wyłącznie w przypadku, gdy jego opis zawarty w pismach procesowych głównych stron podlega zakwestionowaniu lub wymaga wyjaśnień. Jeżeli kwestionuje się elementy stanu faktycznego lub prawnego, należy jasno to wskazać oraz wyraźnie określić podstawę zakwestionowania.

B. Odwołania

Odwołanie

23. Odwołanie musi zawierać elementy określone w art. 112 ust. 1 regulaminu.
24. Na początku każdego odwołania muszą znajdować się:
  - 1) nazwisko lub nazwa i adres zamieszkania lub siedziba wnoszącego odwołanie
  - 2) nazwisko i status pełnomocnika albo adwokata lub radcy prawnego wnoszącego odwołanie;
  - 3) wskazanie orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji, od którego wnosi się odwołanie (rodzaj orzeczenia, skład orzekający, data i numer sprawy) oraz stron postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji;
  - 4) wskazanie daty doręczenia wnoszącemu odwołanie orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji;
  - 5) oświadczenia dotyczące wskazania adresu do doręczeń w Luksemburgu i/lub wyrażenie zgody na doręczenia za pomocą faksu lub innych technicznych środków komunikacji.
25. Do odwołania załącza się odpis orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji, od którego wnosi się odwołanie.

26. Zaleca się załączenie do każdego odwołania streszczenia powołanych zarzutów prawnych oraz głównych argumentów, w celu ułatwienia redagowania komunikatu ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym, określonego w art. 16 ust. 6 regulaminu. Streszczenie, o którym mowa, nie może przekraczać dwóch stron.
27. Na początku lub na końcu odwołania należy wyraźnie sformułować żądania wnoszącego odwołanie (art. 113 ust. 1 regulaminu).
28. Co do zasady nie jest konieczne opisywanie okoliczności leżących u podstaw sporu; wystarczy powołać się na orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji.
29. Struktura argumentów prawnych musi odzwierciedlać strukturę zarzutów prawnych powołanych na poparcie odwołania, w szczególności dotyczących naruszenia prawa. Zaleca się wskazanie tych zarzutów, w sposób zwięzły i schematyczny, na początku odwołania.

Odpowiedź na odwołanie

30. Odpowiedź na odwołanie musi zawierać elementy określone w art. 115 ust. 2 regulaminu.
31. Odpowiedź na odwołanie musi zawierać na początku, poza numerem sprawy i wskazaniem strony wnoszącej odwołanie:
- 1) nazwisko albo nazwę oraz miejsce zamieszkania albo siedzibę strony wnoszącej odpowiedź na odwołanie;
  - 2) nazwisko i status pełnomocnika albo adwokata lub radcy prawnego tej strony;
  - 3) datę doręczenia odwołania stronie wnoszącej odpowiedź na odwołanie;
  - 4) oświadczenia dotyczące wskazania adresu do doręczeń w Luksemburgu i/lub wyrażenie zgody na doręczenia za pomocą faksu lub innych technicznych środków komunikacji.
32. Na początku lub na końcu odpowiedzi na odwołanie należy wyraźnie sformułować żądania strony wnoszącej odpowiedź na odwołanie.
33. Jeżeli w odpowiedzi na odwołanie wnosi się o częściowe lub całkowite uchylenie orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji na podstawie zarzutu, który nie został podniesiony w odwołaniu, należy to zaznaczyć w tytule pisma procesowego („odpowiedź na odwołanie z odwołaniem wzajemnym”).
34. Struktura argumentów prawnych musi, w możliwie najszerszym zakresie, odzwierciedlać strukturę zarzutów prawnych

powołanych przez stronę wnoszącą odwołanie i/lub, w stosownym przypadku, zarzutów prawnych powołanych w ramach odwołania wzajemnego.

35. Mając na względzie fakt, że stan faktyczny lub prawny został już przedstawiony w zaskarżonym wyroku, w odpowiedzi na odwołanie przedstawia się go wyłącznie w wyjątkowym przypadku, gdy jego opis zawarty w odwołaniu podlega zakwestionowaniu lub wymaga wyjaśnień. Jeżeli kwestionuje się elementy stanu faktycznego lub prawnego, należy jasno to wskazać oraz wyraźnie określić podstawę zakwestionowania.

Replika i duplika

36. Replika i duplika nie zawierają co do zasady opisu stanu faktycznego lub prawnego. Jeżeli kwestionuje się elementy stanu faktycznego lub prawnego, należy jasno to wskazać oraz wyraźnie określić podstawę zakwestionowania.

Wniosek interwencyjny

37. Wniosek interwencyjny może powoływać jedynie argumenty nowe w porównaniu z argumentami przytoczonymi przez stronę główną. Może on być ograniczony do zwykłego powołania się na inne argumenty.

Wniosek interwencyjny zawiera przedstawienie stanu faktycznego lub prawnego wyłącznie w przypadku, gdy jego opis zawarty w pismach procesowych głównych stron podlega zakwestionowaniu lub wymaga wyjaśnień. Jeżeli kwestionuje się elementy stanu faktycznego lub prawnego, należy jasno to wskazać oraz wyraźnie określić podstawę zakwestionowania

ZAŁĄCZNIKI DO PISM PROCESOWYCH

38. Argumenty prawne przedłożone Trybunałowi do rozpatrzenia muszą być zawarte w pismach procesowych, a nie w załącznikach.
39. Jako załączniki danego pisma procesowego można wnosić wyłącznie dokumenty wymienione w tekście tego pisma procesowego i niezbędne do udowodnienia lub zilustrowania jego treści.
40. Załączniki są przyjmowane tylko wtedy, gdy towarzyszy im spis załączników (art. 37 ust. 4 regulaminu) wskazujący, dla każdego załączonego dokumentu:
- 1) numer załącznika;
  - 2) zwięzły opis dokumentu ze wskazaniem jego charakteru (np. „pismo” z podaniem daty, autora i adresata oraz liczby stron);

- 3) odniesienie do strony i numeru ustępu pisma procesowego, w którym załącznik ten jest wymieniony i z którego wynika potrzeba przedstawienia go.
41. Gdy dla wygody Trybunału do pisma procesowego załącza się odpisy orzeczeń sądowych, odniesień do doktryny prawniczej lub aktów prawodawczych, muszą być one oddzielone od innych załączonych dokumentów.

42. Każde odniesienie do załączonego dokumentu musi wskazywać odpowiedni numer załącznika, odpowiadający numerowi podanemu w spisie załączników i określać pismo procesowe, do którego jest on załączony. W postępowaniach w przedmiocie odwołań należy, w odniesieniu do dokumentu już przedstawionego przed Sądem Pierwszej Instancji, również wskazać sposób oznaczenia tego dokumentu w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji.

REDAGOWANIE I DŁUGOŚĆ PISM PROCESOWYCH

43. W celu uniknięcia opóźnień w postępowaniach, przy sporządzaniu pism procesowych należy mieć na uwadze następujące kwestie:

- jako że akta sprawy analizowane są w oparciu o pisma procesowe, w celu ułatwienia tej analizy pismo procesowe powinno być ustrukturyzowane, zwięzłe i nie zawierać powtórzeń;
- jako że pisma procesowe są, co do zasady, tłumaczone, w celu ułatwienia dokonywania przekładów i zapewnienia w możliwie najszerszym zakresie ich wierności, zaleca się formułowanie zdań o prostej budowie oraz stosowanie prostego i precyzyjnego słownictwa;
- jako że czas konieczny do wykonania przekładu i do analizy akt sprawy jest proporcjonalny do długości wnoszonych pism procesowych, im pisma te będą krótsze, tym krótszy będzie czas potrzebny do rozstrzygnięcia sprawy.

44. Z doświadczenia Trybunału wynika, że prawidłowo sporządzone pismo procesowe nie musi przekraczać, za wyjątkiem szczególnych okoliczności, 10 do 15 stron, a replika, duplika i odpowiedź na odwołanie – 5 do 10 stron.

WNIOSK O ROZPOZNANIE SPRAWY W TRYBIE PRZYSPIESZONYM

45. Strona, która na mocy art. 62a regulaminu ubiega się na podstawie oddzielnego pisma o zastosowanie trybu przyspieszonego, musi przedstawić zwięzłe powody uzasadniające szczególnie pilny charakter sprawy. Wniosek taki nie powinien przekraczać, za wyjątkiem szczególnych okoliczności, 5 stron.

46. Ponieważ tryb przyspieszony opiera się w dużej mierze na procedurze ustnej, strona wnosząca o jego zastosowanie musi ograniczyć swoje pismo procesowe do zwięzle sformułowanych zarzutów prawnych. Pismo takie nie powinno przekraczać, za wyjątkiem szczególnych okoliczności, 10 stron.

WNIOSKI O UMOŻLIWIENIE ZŁOŻENIA REPLIKI W POSTĘPOWANIU ODWOŁAWCZYM

47. Prezes, na podstawie wniosku złożonego przez wnoszącego odwołanie, może zezwolić na złożenie repliki, jeżeli jest ona konieczna do obrony jego stanowiska lub w celu uzyskania podstawy do wydania orzeczenia w przedmiocie odwołania.

Wniosek taki nie powinien przekraczać, za wyjątkiem szczególnych okoliczności, 2 do 3 stron i musi zostać ograniczony do wskazania w sposób zwięzły szczególnych powodów, dla których – zdaniem strony wnoszącej odwołanie – replika jest niezbędna. Wniosek powinien sam w sobie być zrozumiały, tak aby uniknąć konieczności dokonywania odniesień do odwołania lub odpowiedzi na odwołanie.

WNIOSKI O PRZEPROWADZENIE ROZPRAWY

48. Trybunał może zdecydować o pominięciu części ustnej postępowania, jeżeli żadna ze stron nie złożyła wniosku o jej wysłuchanie (art. 44a i 120 regulaminu). W praktyce, w przypadku braku takiego wniosku, rozprawy organizowane są rzadko.

Wniosek musi wskazywać powody, dla których strona wnosi o bycie wysłuchaną. Uzasadnienie to powinno opierać się na konkretnej ocenie użyteczności rozprawy dla strony, która wnosi o jej przeprowadzenie i wskazywać elementy akt sprawy lub argumentacji, których pełniejsze rozwinięcie lub obalenie podczas rozprawy strona ta uznaje za niezbędne. Uzasadnienie o charakterze ogólnym, powołujące się na znaczenie sprawy lub odnoszące się do kwestii do rozstrzygnięcia, nie jest wystarczające.

PRZYGOTOWANIE I PROWADZENIE ROZPRAW

49. Przed rozpoczęciem rozprawy pełnomocnicy, adwokaci lub radcy prawni są wzywani na krótkie spotkanie ze składem orzekającym w celu jej omówienia. Sędzia sprawozdawca i rzecznik generalny mogą przy tej okazji sprecyzować kwestie, które należałoby rozwinąć podczas wystąpień.

50. Długość wystąpień przed pełnym składem, wielką izbą i izbą złożoną z pięciu sędziów jest ograniczona do maksymalnie 30 minut oraz do maksymalnie 15 minut przed izbą złożoną z trzech sędziów. Długość wystąpień interwenta jest ograniczona, przed każdym składem orzekającym, do maksymalnie 15 minut.

Czas przewidziany na wystąpienie może wyjątkowo zostać przedłużony na wniosek szczegółowo określający powody takiego przedłużenia, adresowany do przewodniczącego danego składu orzekającego. Wniosek taki należy złożyć w Trybunale w możliwie najszybszym terminie i – aby mógł zostać wzięty pod uwagę – najpóźniej dwa tygodnie przed datą posiedzenia.

W wezwaniu na rozprawę prosi się pełnomocników, adwokatów i radców prawnych o poinformowanie sekretariatu o przewidywanym czasie ich wystąpień. Udzielone informacje służą planowaniu prac Trybunału oraz izb i podane długości wystąpień nie mogą zostać przekroczone.

51. Sędziowie orzekający w sprawie oraz rzecznik generalny, dzięki analizie akt sprawy, dobrze znają jej okoliczności, przedmiot oraz zarzuty i argumenty powołane przez strony. Celem wystąpienia nie jest ponowne przedstawienie punktu widzenia strony, lecz uwypuklenie kwestii, które pełnomocnik lub adwokat albo radca prawny uznają za szczególnie istotne, zwłaszcza kwestii, o których mowa we wniosku o przeprowadzenie rozprawy (zob. pkt 48 powyżej). Należy unikać powtarzania kwestii już poruszonych w pismach procesowych; w razie konieczności wystarczy się na nie powołać w trakcie wystąpienia.

Zaleca się rozpoczęcie wystąpienia od przedstawienia planu, zgodnie z którym będzie ono prowadzone.

52. Bardzo często członkowie składu orzekającego słuchają wystąpień korzystając z tłumaczenia konferencyjnego. W celu umożliwienia takiego tłumaczenia pełnomocnicy, adwokaci i radcy prawni powinni mówić w naturalnym, niewymuszonym tempie oraz posługiwać się krótkimi zdaniami o prostej strukturze.

Odradza się czytanie tekstu uprzednio przygotowanego. Za bardziej pożądane uważa się prowadzenie wystąpienia w oparciu o właściwie ustrukturyzowane notatki. Jeżeli jednak wystąpienie zostało przygotowane na piśmie, przy opracowywaniu tekstu należy mieć na uwadze fakt, że będzie on przedstawiany ustnie i powinien tym samym być jak najbardziej zbliżony do ustnej prezentacji. W celu ułatwienia dokonywania tłumaczeń konferencyjnych, pełnomocników, adwokatów i radców prawnych uprasza się o uprzednie przekazywanie za pomocą faksu tekstów lub planów ich wystąpień (faks: (352) 43 03 36 97).

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 15 października 2004 r.

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 10 grudnia 2003 r.

w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Francję stacjom telewizyjnym France 2 i France 3

(notyfikowana jako dokument nr K(2003) 4497)

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2004/838/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po uprzednim zwróceniu się do zainteresowanych stron o przedstawienie swych uwag zgodnie z podanymi powyżej artykułami⁽¹⁾ oraz uwzględniając te uwagi,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. POSTĘPOWANIE

- (1) W dniu 10 marca 1993 r. Télévision Française 1 S.A. (dalej zwana TF1) złożyła skargę do Komisji w sprawie trybu finansowania i zarządzania kanałami telewizji publicznej France 2 i France 3⁽²⁾. Skarga ta podnosi sprawę naruszenia art. 81, art. 86 ust. 1 i art. 87 Traktatu.
- (2) W odniesieniu do art. 81 Traktatu, TF1 stwierdza, że France 2 i France 3 podjęły szereg uzgodnionych praktyk mających na celu i skutkujących ograniczeniem konkurencji. W odniesieniu do art. 86 Traktatu, TF1 utrzymuje, iż państwo francuskie podejmuje środki, które są sprzeczne z zasadami równego traktowania przedsiębiorstw publicznych i prywatnych, oraz środki, które narzucają lub zachęcają do zawierania porozumień antykonkurencyjnych. Wreszcie, w odniesieniu do art. 87 Traktatu, TF1 stwierdza, że opłata abonamentowa, różnorodne subwencje i dotacje kapitałowe oraz zezwolenie na utrzymywanie deficytu, z czego korzystały stacje France 2 i France 3 na początku lat 90., stanowiły pomoc państwa. Ponadto, jako środek o równorzędnym skutku co pomoc państwa, TF1 uznaje niemożność nałożenia kar pieniężnych na telewizję publiczną przez francuską Najwyższą Radę Audiowizualną (dalej zwaną CSA). TF1 stwierdza, że taka pomoc państwa pozwoliła nadawcom publicznym ignorować wszelkie ograniczenia związane z zasadami rentowności przy ubieganiu się o zakup praw telewizyjnych i oferowaniu cen wywoławczych, jak również stosować sztuczne obniżki opłat za czas reklamowy lub sponsoring.

⁽¹⁾ Dz.U. C 340 z 27.11.1999, str. 57.

⁽²⁾ Dla jasności, w niniejszej decyzji powołujemy się wyłącznie na nazwy „France 2” i „France 3”, które zostały zastąpione we wrześniu 1992 r. przez „Antenne 2” i „France Régions 3”.

- (3) W dniu 16 lipca 1993 r. Komisja skierowała do TF1 prośbę o podanie informacji i otrzymała odpowiedź pismem datowanym 30 września 1993 r. Z kolei w dniu 12 sierpnia 1993 r. zostało skierowane do władz francuskich pismo z prośbą o udzielenie stosownych informacji, na które odpowiedź przyszła w piśmie datowanym na 9 grudnia 1993 r.
- (4) W dniu 17 marca 1994 r. TF1 skierowała pismo do Komisji podejmując ponownie główne kwestie zawarte w skardze.
- (5) Pismem z dnia 23 września 1994 r. oraz w dokumencie datowanym 12 grudnia 1994 r. TF1 przekazała informacje uzupełniające. W tym samym czasie odbyło się szereg spotkań przedstawicieli Komisji i TF1.
- (6) W piśmie z dnia 9 czerwca 1995 r. TF1 wyraziła niepokój w związku z nieprzystąpieniem do rozpatrywania złożonej przez nią skargi. Komisja odpowiedziała w piśmie z dnia 5 lipca 1995 r., że badania zlecone przez nią w zakresie problematyki finansowania telewizji publicznej we wszystkich Państwach Członkowskich nie są jeszcze dostępne.
- (7) TF1 pismem z dnia 3 października 1995 r. wezwała Komisję do działania. Ta z kolei w piśmie z dnia 11 grudnia 1995 r. poinformowała TF1, że zwróciła się o informacje dodatkowe do władz francuskich pismem z dnia 21 listopada 1995 r. W dokumencie datowanym 27 listopada 1995 r. TF1 przekazała informacje uzupełniające.
- (8) W dniu 2 lutego 1996 r. TF1 wniosła zażalenie na opieszałość Komisji do Trybunału Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.
- (9) Pismem z dnia 16 lutego 1996 r. władze francuskie udzieliły odpowiedzi na prośbę o informacje skierowaną w dniu 21 listopada 1995 r. Pismami datowanymi 22 lutego, 28 czerwca, 4 i 18 października 1996 r. Komisja skierowała kolejne prośby o informacje do władz francuskich. Uzyskała od nich odpowiedzi zawarte w różnych pismach i faksach datowanych na 21 marca, 28 marca, 12 kwietnia, 18 lipca i 20 grudnia 1996 r.
- (10) Pismem z dnia 10 marca 1997 r. TF1 skierowała do Komisji uzupełnienie swej skargi początkowej.
- (11) W piśmie skierowanym do TF1 w dniu 15 maja 1997 r. Komisja stwierdziła, że żaden ze środków podjętych przez państwo francuskie nie narusza art. 86 w połączeniu z art. 81 i 82 Traktatu.
- (12) W piśmie datowanym 21 października 1997 r. władze francuskie przekazały informacje dodatkowe do Komisji.
- (13) W dniu 10 lipca 1998 r. odbyło się spotkanie z udziałem przedstawicieli Komisji i TF1.
- (14) Na mocy decyzji przyjętej w dniu 2 lutego 1999 r. Komisja odrzuciła zarzuty wniesione w skardze TF1 na podstawie art. 81 i 82 Traktatu.
- (15) W dniu 26 lutego 1999 r. Komisja skierowała nakaz udzielenia informacji do władz francuskich i otrzymała odpowiedź pismem datowanym 29 kwietnia 1999 r.
- (16) Wraz z wejściem w życie Traktatu Amsterdamskiego w dniu 1 maja 1999 r. do Traktatu załączono Protokół w sprawie publicznego systemu nadawania w Państwach Członkowskich (zwany dalej „Protokołem”).

- (17) W dniu 3 czerwca 1999 r. Trybunał Pierwszej Instancji orzekł, że Komisja nie wypełniła swoich obowiązków, powstrzymując się od podjęcia decyzji w części skargi TF1 dotyczącej pomocy udzielanej przez państwo⁽³⁾.
- (18) Pismem z dnia 27 września 1999 r. Komisja poinformowała Francję o swej decyzji wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 Traktatu w sprawie subwencji inwestycyjnych otrzymanych przez France 2 i France 3 oraz dotacji kapitałowych uzyskanych przez France 2 w latach 1988–1994.
- (19) Decyzja Komisji o wszczęciu procedury została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*⁽⁴⁾. Komisja zaprosiła zainteresowane strony do przedstawienia swych uwag względem poruszanego zagadnienia.
- (20) Władze francuskie i Komisja odbyły spotkanie w dniu 19 listopada 1999 r. Władze francuskie zaprezentowały swoje uwagi w piśmie datowanym na 10 grudnia 1999 r. W dniu 1 lutego 2000 r. Stowarzyszenie Telewizji Komercyjnych w Europie (zwane dalej ACT) skierowało swoje uwagi do Komisji. Władze francuskie odpowiedziały na te uwagi pismem z dnia 15 czerwca 2000 r.
- (21) W dniu 10 lutego 2000 r. odbyło się wspólne posiedzenie Komisji i przedstawicieli TF1, a w dniu 6 kwietnia oraz 2 października 2000 r. – Komisji i przedstawicieli władz francuskich oraz France Télévisions.
- (22) W dniu 15 listopada 2001 r. został opublikowany komunikat Komisji w sprawie stosowania zasad pomocy państwa dla nadawców publicznych⁽⁵⁾ (dalej zwany „komunikatem”). Określa się w nim zasady, których Komisja zamierza przestrzegać w trakcie rozpatrywania przypadków finansowania nadawców publicznych ze środków publicznych.
- (23) W pismach datowanych 29 lipca, 18 października i 16 grudnia 2002 r., następnie w pismach z dnia 21 stycznia, 20 marca i 15 kwietnia 2003 r., Komisja zwróciła się o nowe informacje do władz francuskich. Te z kolei udzieliły odpowiedzi w piśmie z dnia 19 sierpnia 2002 r., a następnie w pismach z dnia 2 stycznia, 11 lutego, 12 lutego, 19 maja, 26 sierpnia i 7 listopada 2003 r.
- (24) Ponadto w dniu 20 listopada 2002 r. oraz 11 czerwca 2003 r. odbyły się spotkania z udziałem przedstawicieli Komisji, władz francuskich oraz France Télévisions, a w dniu 14 kwietnia 2003 r. miało miejsce spotkanie przedstawicieli Komisji i TF1.
- (25) Niniejsza decyzja dotyczy wyłącznie środków finansowych, które stanowiły podstawę decyzji o wszczęciu procedury na mocy art. 88 ust. 2, a mianowicie subwencji inwestycyjnych uzyskanych przez stacje France 2 i France 3 oraz dotacji kapitałowych otrzymanych przez France 2 w latach 1988–1994. Niniejsza decyzja nie dotyczy telewizyjnej opłaty abonamentowej wprowadzonej ustawą nr 49-1032 z dnia 30 lipca 1949 r., która to została wyłączona z zakresu decyzji o wszczęciu procedury.
- (26) Jednakże aby uzyskać pełny obraz relacji finansowych pomiędzy państwem francuskim i nadawcami publicznymi France 2 i France 3 w okresie objętym niniejszą decyzją, Komisja powinna wziąć pod uwagę nie tylko subwencje inwestycyjne i dotacje kapitałowe, ale również opłatę abonamentową. W związku z tym Komisja odniesie się w niniejszej decyzji również do tej opłaty w takim stopniu, w jakim będzie to konieczne dla potrzeb prowadzonej przez nią analizy środków finansowych, o których mowa w motywie 25.

⁽³⁾ Wyrok z dnia 3 czerwca 1999 r. w sprawie T-17/96, TF1 przeciwko Komisji, ECR II-1757.

⁽⁴⁾ Patrz przypis 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 320 z 15.11.2001, str. 5.

II. SZCZEGÓŁOWY OPIS PRZEDMIOTOWYCH ŚRODKÓW

- (27) Sposób finansowania stacji France 2 i France 3 ma charakter mieszany, opiera się jednocześnie na opłacie abonamentowej oraz na dochodach z reklam i sponsoringu. Opłata abonamentowa stanowi zwyczajne źródło finansowania francuskich nadawców publicznych. Jednak w okresie 1988–1994 stacje France 2 i France 3 skorzystały ponadto z subwencji inwestycyjnych, poza tym stacja France 2 – z dotacji kapitałowych.

A. Subwencje inwestycyjne i inne subwencje

- (28) W okresie od 1988 do 1994 r. stacje France 2 i France 3 otrzymały od państwa subwencje inwestycyjne oraz inne subwencje podane w tabelach 1 i 2.

TABELA 1

Subwencje otrzymane przez stację France 2

(w milionach franków francuskich [FF])^(*)

	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994
Subwencje inwestycyjne	130	136	—	178,3	195	139	—
Inne subwencje	—	—	0,74	86,52	—	—	21
Razem subwencje	130	136	0,74	264,82	195	139	21

(*) Różnice występujące w niektórych pozycjach tabel w stosunku do pozycji podanych w decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzeniowej wynikają z informacji dostarczonych przez władze francuskie w trakcie trwania procedury.

TABELA 2

Subwencje otrzymane przez stację France 3

(w milionach FF)^(*)

	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994
Subwencje inwestycyjne	50	100	40	80	145	159	—
Inne subwencje	—	—	—	—	—	4,5	—
Razem subwencje	50	100	40	80	145	163,5	—

(*) Różnice występujące w niektórych pozycjach tabel w stosunku do pozycji podanych w decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzeniowej wynikają z informacji dostarczonych przez władze francuskie w trakcie trwania procedury.

B. Dotacje kapitałowe

- (29) W omawianym okresie stacja France 2 otrzymała ponadto trzy dotacje kapitałowe. Pierwsza dotacja kapitałowa została udzielona przez państwo w roku 1991 w wysokości 500 milionów FF, druga – w roku 1993 na kwotę 55 milionów FF i trzecia – w roku 1994 na kwotę 355 milionów FF.
- (30) Po odpowiedniej weryfikacji i wyłączeniu opłat abonamentowych można stwierdzić, że stacje France 2 i France 3 nie otrzymały innych dopłat publicznych pozwalających finansować ich działalność.

III. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON TRZECICH

- (31) W ramach formalnej procedury badawczej Komisja otrzymała pismem z dnia 1 lutego 2000 r. uwagi ACT reprezentującego większość komercyjnych nadawców telewizyjnych we Wspólnocie.

- (32) Tytułem wstępu ACT stwierdza, że stacje prywatne TF1, M6 i Canal+ zostały zobowiązane do świadczenia usług o charakterze publicznym bez rekompensaty finansowej z tego tytułu ze strony państwa, a co za tym idzie, obowiązek świadczenia usług o charakterze publicznym ciążyący na France 2 i France 3 nie uzasadnia w żadnym stopniu ich finansowania ze środków publicznych. Ponadto ACT wyraża ubolewanie, że niektóre informacje, takie jak koszty dodatkowe poniesione przez nadawców publicznych w związku z ich misją publiczną lub treść planu reorganizacji stacji, nie znajdują odzwierciedlenia w decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzeniowej. Tym niemniej, ACT potwierdza analizę Komisji odnośnie do skutku, jaki miała omawiana pomoc na konkurencję i zakłócenie wymiany handlowej między Państwami Członkowskimi.
- (33) ACT stwierdza po pierwsze, że od momentu liberalizacji sektora radiofonii i telewizji opłata abonamentowa stanowi pomoc państwa i że była to nowa pomoc, jako że opłaty abonamentowe wpłacane są na rzecz France 2 i France 3 każdego roku. ACT wnioskuje stąd, iż Komisja powinna była włączyć opłatę abonamentową do środków będących przedmiotem formalnej procedury dochodzeniowej. Stwierdza ponadto, że opłata abonamentowa nie może być uważana za zgodną z zasadami wspólnego rynku w oparciu o art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu ani art. 86 ust. 2 Traktatu. Finansowanie ze środków publicznych stacji France 2 i France 3 wydaje się być zatem w opinii ACT nieuzasadnione, skoro nadawcy prywatni mają obowiązek świadczenia usług o charakterze publicznym, podobnych do tych, jakie są świadczone przez nadawców publicznych, a jednocześnie nie otrzymują takiej samej rekompensaty pieniężnej ze strony państwa.
- (34) Jeśli chodzi o wspomniane subwencje inwestycyjne i dotacje kapitałowe, ACT ocenia, iż pomoc ta nie jest związana z konkretnym projektem rozwoju kultury i nie może wobec tego być uzasadniona przepisami art. 87 ust. 3 lit. d) Traktatu. Stowarzyszenie stwierdza ponadto, że opisane środki stanowią pomoc przeznaczoną na bieżące funkcjonowanie, wobec czego zwolnienie przewidziane celem ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw przeżywających trudności nie może mieć zastosowania w tym wypadku, jako że władze francuskie nie podały do wiadomości Komisji planu restrukturyzacji omawianych stacji telewizyjnych.
- (35) Wreszcie po przypomnieniu metod, jakie powinna stosować Komisja dla oceny pomocy państwa w rozumieniu art. 86 ust. 2 Traktatu, ACT stwierdza, iż rozpatrywane subwencje inwestycyjne oraz dotacje kapitałowe nie spełniają kryteriów przewidzianych w wymienionym artykule, jako że stanowiły pomoc o charakterze wyjątkowym i tymczasowym, niewypłacaną w celu finansowania zadań na rzecz dodatkowych usług publicznym.
- (36) W konkluzji ACT zwraca się do Komisji o podjęcie ostatecznej decyzji oceniającej negatywnie subwencje inwestycyjne udzielane stacjom France 2 i France 3 oraz dotacje kapitałowe udzielane stacji France 2, a także o wszczęcie formalnej procedury dochodzeniowej w sprawie opłaty abonamentowej oraz przekazanie bardziej obszernych informacji dotyczących obowiązku świadczenia usług o charakterze publicznym przez obydwie stacje i informacji dotyczących treści ich planu restrukturyzacji.

IV. UWAGI ZE STRONY FRANCJI

A. W sprawie wszczęcia formalnej procedury badawczej

- (37) Władze francuskie przekazały swe uwagi w sprawie wszczęcia formalnej procedury dochodzeniowej w piśmie z dnia 10 grudnia 1999 r.. Wskazują one na fakt, że ich pisma z dnia 20 grudnia 1996 r. oraz 29 kwietnia 1999 r. stanowią integralną część tych uwag. Argumenty rozwinięte w obydwu pismach będą tu przytoczone tylko, o ile nie zostały jeszcze ujęte w piśmie z dnia 10 grudnia 1999 r.
- (38) Władze francuskie rozpoczynają od przeglądu skutków liberalizacji sektora radiofonii i telewizji. Stwierdzają, że prywatyzacja TF1 naruszyła równowagę ekonomiczną stacji France 2 w sposób nagły i nieprzewidziany, ponieważ począwszy od roku 1987 wpływy z reklam TF1 mocno wzrosły, podczas gdy wpływy France 2 zanotowały stagnację. Władze francuskie wyjaśniają to zjawisko dwojako: z jednej strony, ramówka programowa TF1 ze względów komercyjnych została dostosowana do potrzeb gospodyń domowych w wieku poniżej pięćdziesięciu lat, widowni najbardziej interesującej z punktu widzenia reklamodawców, podczas gdy nadawcy telewizji publicznej kierują swoją ofertą do szerokiego i zróżnicowanego odbiorcy. Z drugiej strony, przepisy prawne i ustalenia regulaminowe dają nadawcom publicznym bardziej ograniczony dostęp do źródeł wpływów z reklam niż nadawcom prywatnym.

- (39) Ponadto koszty zakupu i produkcji programów znacznie wzrosły. Liczba nadawców podwoiła się w okresie czterech lat, toteż konkurencja na rynku programowym nasiliła się, podczas gdy nowi nadawcy wnosili na ten rynek dodatkowe środki finansowe. Wynik – koszty programów wzrosły niezależnie od ich rodzaju. Aby tę inflację skompensować, obydwie stacje telewizji publicznej czerpały z własnych archiwów programowych. Będąc słabiej finansowane i rzadziej odnawiane, programy emitowane przez te stacje okazywały się mniej atrakcyjne, co doprowadziło przede wszystkim do spadku oglądalności stacji France 2, a co za tym idzie, do spadku dochodów pochodzących z reklam. Spadek dochodów z reklam oraz wzrost kosztów przełożyły się na trudności finansowe obydwu nadawców publicznych.
- (40) Władze francuskie przyznają, że państwo zostało zmuszone do interwencji, aby zapewnić dalsze funkcjonowanie kanałów telewizji publicznej oraz świadczenie przez nie usług o charakterze publicznym, umożliwiając w ten sposób utrzymanie pluralizmu. Ich misja publiczna wyraża się w ogólnym obowiązku utrzymania określonych standardów jakości i nadawania odpowiedniego typu programów. Wynika to z koncepcji, zgodnie z którą istnienie stacji telewizji publicznej o profilu ogólnym, gromadzących wystarczająco szeroką widownię stanowi niezbędny warunek pluralizmu informacji, różnorodności programowej oraz wspierania twórczości telewizyjnej i filmowej. Pełnienie tych zadań wiąże się dla nadawców publicznych jednocześnie z dodatkowym kosztem oraz brakiem dochodów z reklam. Od 1988 do 1994 roku pogorszenie ich sytuacji ekonomicznej przybrało charakter zagrażający ich istnieniu i tym samym pogorszyło prawidłowe pełnienie ich zadań w służbie publicznej. Państwo musiało więc interweniować w formie subwencji inwestycyjnych i dotacji kapitałowych. Spontaniczny wzrost opłat abonamentowych nie mógł pokryć szybkiego wzrostu kosztów programów ani zahamować pogorszenia ekonomicznej sytuacji nadawców. Władze francuskie oceniają interwencję państwa na rzecz stacji France 2 i France 3 jako zgodną z warunkami wspólnego rynku, tak w rozumieniu art. 86 ust. 2, jak i art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu, a także z wytycznymi dotyczącymi pomocy mającej na celu ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw przeżywających trudności⁽⁶⁾.
- (41) Władze francuskie uzasadniają udzielenie subwencji inwestycyjnych stacjom France 2 i France 3 koniecznością udzielenia im pomocy w sprostaniu wzrastającym kosztom programowym. Ponadto w wyniku audytu biura Coopers & Lybrand obaj nadawcy publiczni przygotowali strategiczny plan w lipcu 1991 r., przewidujący dla każdego z kanałów projekt reorganizacji wewnętrznej oraz plan redukcji zatrudnienia mający na celu uzyskanie oszczędności, a także określający strategię celem lepszego spełnienia oczekiwań widzów przy pełnym uwzględnieniu specyfiki nadawcy publicznego. Państwo współuczestniczyło we wdrożeniu tego planu strategicznego poprzez finansowanie dodatkowe w formie wymienionych już subwencji inwestycyjnych, a w odniesieniu do stacji France 2 – dotacji kapitałowej celem uzdrowienia struktury jej bilansu. Pierwsza dotacja w kwocie 500 milionów FF okazała się niewystarczająca, toteż państwo zdecydowało udzielić stacji France 2 dwóch kolejnych dotacji kapitałowych w roku 1993 i 1994, przy czym ta ostatnia została przekazana po przeprowadzeniu nowego audytu przez biuro Coopers & Lybrand przy jednoczesnym przedłożeniu nowego planu oszczędnościowego. Te środki pozwoliły uzdrowić sytuację finansową stacji France 2. Władze francuskie oceniają, iż wymienione działania finansowe umożliwiły obydwu nadawcom publicznym dostosowanie się do nowych warunków konkurencji.
- (42) Władze francuskie przypominają, że pomoc udzielona nadawcom publicznym miała miejsce w ogólnym kontekście określenia na nowo ich zadań w służbie publicznej oraz ich relacji z państwem poprzez zawarcie kontraktów celowych.
- (43) Władze francuskie wskazują na koniec, iż rynek widowni, programów i reklamy radiowo-telewizyjnej tworzą mają wymiar ogólnokrajowy i zarzucają Komisji, że nie wykazała, na czym miałyby polegać zakłócenie wymiany handlowej wewnątrz Wspólnoty w konsekwencji podjęcia omawianych działań państwa.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 368 z 23.12.1994, str. 12.

- (44) W swej odpowiedzi datowanej 29 kwietnia 1999 r. władze francuskie przekazały uwagi dotyczące pozycji stacji France 2 i France 3 na rynku nabywania praw do nadawania programów i pozyskiwania reklamodawców. Wskazały one, iż stacje telewizji publicznej nie są w stanie zagrozić pozycji stacji komercyjnych na rynku praw do nadawania programów, ponieważ ich zdolności finansowe są mniejsze, a oferta programowa musi odpowiadać wymogom jakości i zróżnicowania, podczas gdy stacje komercyjne proponują jedynie programy atrakcyjne pod względem oglądalności. Władze francuskie zakwestionowały również zarzut, jakoby stacje France 2 i France 3 prowadziły politykę „sztucznego zaniżania” cen przy sprzedaży czasu reklamowego. Wykazują one w szczególności, iż ceny sprzedaży reklam stacji France 2 są generalnie niższe zaledwie o 5 do 10% od cen obowiązujących w TF1 przy dwukrotnie mniejszej sile oddziaływania czasu reklamowego. Praktycznie rzecz biorąc, różnica w cenach pomiędzy obydwoma stacjami telewizji publicznej i TF1 odzwierciedla jedynie różnicę, jaka istnieje w sile oddziaływania ich czasu reklamowego.

B. W sprawie uwag ATC

- (45) Pismem z dnia 15 czerwca 2000 r. władze francuskie przekazały Komisji swoje stanowisko w sprawie uwag ACT. Podtrzymują swój pogląd, zgodnie z którym opłata abonamentowa stanowi pomoc dotychczasową, oraz zaprzeczają, jakoby prywatne kanały naziemne podlegały podobnym obowiązkom jak nadawcy publiczni. Ponadto potwierdzają przeprowadzoną analizę, zgodnie z którą subwencje inwestycyjne i dotacje kapitałowe będące przedmiotem niniejszej decyzji są zgodne ze wspólnym rynkiem zgodnie z art. 86 ust. 2 oraz art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu, wskazując jednocześnie, iż nie wymagały zastosowania art. 87 ust. 3 lit. d) odnośnie do promocji kultury. Władze francuskie wskazują wreszcie, że do Komisji należy ocena, czy informacje, którymi dysponuje, są wystarczające dla zamknięcia postępowania oraz że dokumenty publiczne mogą być podane do wiadomości ACT.

V. OCENA ROZPATRYWANYCH ŚRODKÓW

- (46) Artykuł 87 ust. 1 Traktatu stanowi, że „z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w niniejszym Traktacie, wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.”
- (47) I tak, aby środek stanowił pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu, muszą być spełnione łącznie następujące warunki:

- pomoc musi być przyznana przez Państwo Członkowskie z zasobów państwowych,
- pomoc musi sprzyjać niektórym przedsiębiorstwom bądź niektórym sektorom i tworzyć w ten sposób lub zagrażać stworzeniem warunków naruszenia konkurencji,
- pomoc musi zakłócać wymianę handlową pomiędzy Państwami Członkowskimi.

A. Odnośnie do zasobów państwowych

- (48) Będące przedmiotem niniejszej decyzji subwencje i dotacje kapitałowe pochodzą z budżetu państwa. Przydzielanie tych subwencji i dotacji wynikało bądź z przepisu prawnego, bądź z ustalenia regulaminowego. W ten sposób charakter zasobów państwowych środków, o których mowa, oraz zaliczenie ich do pomocy państwowej nie budzi żadnych wątpliwości.

B. Odnośnie do korzyści selektywnej i zakłócenia konkurencji

- (49) Wszystkie subwencje, z których korzystały stacje France 2 i France 3 w latach 1988–1994, stanowiły dla obydwu nadawców publicznych źródła finansowe, z których mogły czerpać celem finansowania działalności lub inwestowania, a uzyskały je nie pobierając środków z własnych zasobów ani nie zaciągając pożyczek na rynku. Tak więc subwencje takie stanowiły korzyść dodatkową. W dodatku była to korzyść selektywna, ponieważ dotyczyła wyłącznie tych dwóch nadawców publicznych i nie mogły jej czerpać inni operatorzy telewizyjni, czy to publiczni, czy prywatni.

- (50) W okresie 1988–1994 państwo wpłaciło również na rzecz stacji France 2 trzy dotacje kapitałowe. Komisja stwierdza, że normalnie wkład kapitałowy państwa do przedsiębiorstwa nie stanowi przywileju selektywnego, jeżeli wkład taki jest wnoszony w okolicznościach, które byłyby do przyjęcia dla inwestora prywatnego działającego w warunkach normalnych gospodarki rynkowej. Takie przełożenie na prywatnego inwestora w warunkach gospodarki rynkowej, ze względu na samą naturę tej gospodarki, może mieć zastosowanie wyłącznie do inwestycji w działalności komercyjnej, w której liczy się zwykła rentowność. W danym wypadku stacja France 2 przyjmuje zadanie emitowania i układania programów telewizyjnych zgodnie z zadaniami, które zostały jej powierzone przez państwo i z tego tytułu duża część jej działalności jest bezpośrednio finansowana przez państwo z opłat abonamentowych. Programy tej stacji nie mają na celu maksymalizacji wpływów komercyjnych. Wnosząc kapitał do stacji France 2, pierwszym celem państwa nie było zatem uzyskanie optymalnej rentowności. Wobec tego państwo nie przyznało omawianych dotacji kapitałowych stacji France 2 z powodów, jakimi kieruje się inwestor prywatny w gospodarce rynkowej. W swych uwagach datowanych 20 grudnia 1996 r. oraz 29 kwietnia 1999 r. władze francuskie uzasadniały, że państwo działało jak inwestor prywatny w gospodarce rynkowej. Występuje jednak sprzeczność między niektórymi uwagami mówiącymi o tym, że państwo działało jak inwestor prywatny w gospodarce rynkowej, a uwagami do decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzeniowej mówiącymi o tym, że interwencja państwa na rzecz stacji France 2 miała miejsce z zachowaniem kryteriów przyjętych wytycznych dotyczących pomocy celem ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw przeżywających trudności. Wytyczne te mają bowiem zastosowanie w przypadku pomocy dla ratowania lub restrukturyzacji, nie zaś w wypadku interwencji, jaką podejmuje inwestor prywatny w gospodarce rynkowej.
- (51) Jako że władze francuskie powołują się na podobieństwo swego postępowania wobec stacji France 2 do postępowania prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej, wypada przeanalizować ten argument bardziej szczegółowo. Aby ocenić, czy dotacje kapitałowe były przyznane w normalnych warunkach rynkowych, trzeba przeanalizować wyniki ekonomiczne beneficjenta korzystającego z tych dotacji w okresie poprzedzającym przyznanie dotacji kapitałowych, jak również przewidywane perspektywy finansowe na podstawie prognoz rynkowych. W tym wypadku tabela 3 przedstawia wyniki netto stacji France 2 przed i po przyznaniu trzech dotacji kapitałowych.

TABELA 3

Dane finansowe stacji France 2 za okres 1988-1994

(w milionach FF)

	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995
Obroty	2 835,66	2 878,81	3 047,18	3 414,15	4 393,52	4 367,65	4 935,79	5 073,76
Wynik netto	- 99,92	- 329,19	- 744,25	- 92,92	75,51	52,01	73,13	60,73

Źródło: Rachunki zysków i strat stacji France 2.

- (52) Jak wynika z tabeli 3, stacja France 2 nie była rentowna w okresie przyznawania dotacji kapitałowych. Na podstawie poprzednich wyników stacji władze francuskie nie mogły spodziewać się uzyskania racjonalnej stopy zwrotu inwestycji. Nie mogły również spodziewać się normalnego zwrotu nakładów inwestycyjnych w oparciu o perspektywę finansową przedsiębiorstwa lub prognozy rynkowe. Chociaż opłacalność finansowa działalności stacji France 2 została przywrócona począwszy od roku 1992, po kilku latach strat, mizerne zyski notowane przez stację były możliwe tylko dzięki dodatkowym dotacjom kapitałowym przydzielonym przez państwo w roku 1993 i 1994. Wobec powyższego argument władz francuskich, zgodnie z którym dotacje kapitałowe przydzielone stacji France 2 powinny być uznane za normalną inwestycję rynkową, jest nie do przyjęcia.
- (53) Komisja stwierdza zatem, że inwestor prywatny w gospodarce rynkowej nie udzieliłby stacji France 2 dotacji kapitałowych równoważnych dotacjom, jakie państwo przyznało w roku 1991, 1993 i 1994. W tym względzie wspomniane dotacje stanowią więc dodatkową korzyść udzieloną stacji France 2, w dodatku korzyść selektywną, ponieważ stacja France 2 jest jedyną stacją telewizyjną, która uzyskała takie nakłady kapitałowe na finansowanie swej działalności.

- (54) Ponadto należy zbadać, czy kryterium udzielenia korzyści dodatkowej zostało spełnione pod względem łącznie wymaganych warunków określonych przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w wyroku w sprawie Altmark⁽⁷⁾. Warunki te są następujące:
- przedsiębiorstwo korzystające z dotacji było realnie obciążone wykonaniem zobowiązań w zakresie służby publicznej i zobowiązania te były jasno zdefiniowane,
  - parametry, na podstawie których obliczona jest rekompensata, zostały wcześniej ustalone w sposób obiektywny i przejrzysty, tak aby rekompensata nie powodowała dodatkowej korzyści ekonomicznej, która mogłaby faworyzować przedsiębiorstwo zeń korzystające kosztem przedsiębiorstw konkurencyjnych,
  - rekompensata nie przekracza kwoty niezbędnej do pokrycia całych lub części kosztów poniesionych celem wykonania zobowiązań o charakterze publicznym przy uwzględnieniu wpływów oraz racjonalnego zysku z tytułu wypełnienia tych zobowiązań,
  - jeżeli wybór przedsiębiorstwa nie został dokonany w ramach procedury zamówień publicznych, a poziom niezbędnej rekompensaty został określony na podstawie analizy kosztów, jakie przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i odpowiednio wyposażone, poniosłoby na wykonanie takich zobowiązań, przy uwzględnieniu wpływów stąd wynikających oraz racjonalnego zysku osiąganego przy realizacji tych zobowiązań.
- (55) W tym szczególnym przypadku Komisja stwierdza, że drugi warunek postawiony w wyroku w sprawie Altmark nie jest spełniony. Wobec tego subwencje inwestycyjne oraz dotacje kapitałowe nie stanowią nic innego, jak wsparcie udzielone przez państwo francuskie stacjom France 2 i France 3 w celu umożliwienia im przezwyciężenia ich pogarszającej się sytuacji ekonomicznej. Finansowanie takie było udzielane dopiero *a posteriori* i miało na celu przezwyciężenie nieprzewidzianej sytuacji. Nie chodzi więc o finansowanie przyznane na podstawie parametrów ustalonych wcześniej w sposób obiektywny i przejrzysty.
- (56) Ponadto, odnośnie do czwartego warunku określonego w wyroku w sprawie Altmark, Komisja stwierdza, iż stacje telewizyjne, którym władze francuskie powierzyły pełnienie misji w służbie publicznej, nie były wybrane zgodnie z procedurą zamówień publicznych. Oprócz tego poziom kompensacji finansowej przydzielonej obydwu stacjom telewizji publicznej nie był określony na podstawie analizy kosztów, jakie poniosłoby przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i odpowiednio wyposażone, podczas wykonania misji o charakterze publicznym.
- (57) Jako że łącznie wymagane warunki postawione w wyroku w sprawie Altmark nie zostały spełnione, Komisja stwierdza, iż stanowiące przedmiot niniejszej decyzji subwencje i dotacje kapitałowe stanowiły dla stacji France 2 i France 3 korzyści selektywne w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu.
- (58) Oprócz tego, według stałej linii orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości⁽⁸⁾, każda pomoc państwa, która wzmacnia pozycję przedsiębiorstwa w stosunku do innych przedsiębiorstw konkurencyjnych w wewnątrzspółnotowej wymianie handlowej, zakłóca konkurencję. W roku 1988, czyli od momentu rozpoczęcia badań prowadzonych przez Komisję w niniejszej sprawie, sektor audiowizualny we Francji był dla konkurencji otwarty. Stacje France 2 i France 3 konkurowały z innymi operatorami telewizyjnymi i przywilej finansowy, z którego stacje te korzystały dzięki środkom finansowym będącym przedmiotem niniejszej decyzji, niewątpliwie podtrzymywały lub wzmacniały ich pozycję w stosunku do konkurencji. Środki finansowe, z których stacje te korzystały, spowodowały więc zakłócenie konkurencji w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu.

(7) Wyrok z 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00, Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg przeciwko Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH, jeszcze niepublikowany.

(8) Patrz: wyrok z 17 września 1980 r. w sprawie C-730/79, Philip Morris Holland BV przeciwko Komisji, ECR str. 2671, i wyrok z 11 listopada 1987 r. w sprawie C-259/85, Francja przeciwko Komisji, ECR str. 4393.

C. Wpływ na wymianę handlową

- (59) Państwowy środek finansowy stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu tylko wówczas, gdy wpływa w sposób rzeczywisty lub potencjalny na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi. Jeżeli pomoc finansowa przyznana przez państwo wzmacnia pozycję przedsiębiorstwa w stosunku do innych przedsiębiorstw konkurencyjnych w wewnątrzspółnotowej wymianie handlowej, te ostatnie muszą być uznane jako dotknięte skutkami udzielonej pomocy⁽⁹⁾. Trybunał Sprawiedliwości rozwinął szeroką wykładnię pojęcia wpływu na wymianę handlową. I tak, fakt, że dane przedsiębiorstwo nie bierze udziału w eksporcie, nie wyklucza istnienia wpływu na wymianę handlową. Gdy Państwo Członkowskie przyznaje pomoc jakiemuś przedsiębiorstwu, jego działalność na rynku krajowym może zostać w ten sposób podtrzymana lub zwiększona, co zmniejsza odpowiednio szanse przywozu na dany rynek dla przedsiębiorstw założonych w innych Państwach Członkowskich. Pomoc umożliwia więc utrzymanie części rynku, która mogłaby być opanowana przez konkurencję istniejącą w innych Państwach Członkowskich⁽¹⁰⁾.
- (60) W świetle tego orzecznictwa komunikat stwierdza, iż „ogólnie rzecz biorąc, można zatem uznać, że finansowanie nadawców publicznych przez państwo wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi. Z całą pewnością dotyczy to przypadku kupna i sprzedaży praw do nadawania programów, które często są ustalane na szczeblu międzynarodowym. Również nadawanie reklam, w przypadku nadawców publicznych mających zezwolenie na sprzedaż czasu reklamowego, ma oddziaływanie transgraniczne, zwłaszcza w strefach, gdzie obowiązuje jeden język obejmujący obszary wykraczające poza granice państwowe. Ponadto struktura własnościowa nadawców komercyjnych może obejmować kilka Państw Członkowskich.”⁽¹¹⁾.
- (61) W wezwaniu do udzielenia informacji⁽¹²⁾ oraz w decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzeniowej Komisja szeroko rozwinęła zagadnienie wpływu na wymianę handlową. Rynki nabywania praw do nadawania programów oraz sprzedaży programów mają wymiar międzynarodowy, nawet wówczas, gdy prawa i programy są ogólnie nabywane na jednym, określonym geograficznie, rynku. Środki finansowe przyznane stacjom France 2 i France 3 zwiększyły dodatkowo ich konkurencyjność przy nabywaniu praw do nadawania i inwestowaniu w produkcję programów, które były następnie przeznaczone do sprzedaży. Ponadto omawiane działania pomogły usytuować stacje France 2 i France 3 w pozycji korzystniejszej niż ich konkurentów ze Wspólnoty, zmniejszając tym samym ich szanse wejścia na rynek francuski. W tej sprawie należy jeszcze odnotować, że przez pewną część okresu rozpatrywanego w niniejszej decyzji, koncern medialny działający w kilku Państwach Członkowskich był współudziałowcem francuskiego kanału *la Cinq*, który ogłosił upadłość w roku 1992.
- (62) Wobec powyższego subwencje i dotacje kapitałowe, z których korzystały stacje France 2 i France 3, w istocie wpłynęły na wymianę handlową pomiędzy Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu.
- (63) Mając na względzie powyższe ustalenia, należy stwierdzić, że subwencje przekazane przez władze francuskie stacjom France 2 i France 3 oraz dotacje kapitałowe udzielone stacji France 2 w latach 1988–1994 stanowiły pomoc państwa w rozumieniu Traktatu.

VI. PRZYPISANIE STACJOM FRANCE 2 I FRANCE 3 OBOWIĄZKU ZARZĄDZANIA USŁUGAMI ŚWIADCZONYMI W OGÓLNYM INTERESIE GOSPODARCZYM

- (64) Artykuł 86 ust. 2 Traktatu stanowi, iż „przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym lub mające charakter monopolu skarbowego podlegają normom niniejszego Traktatu, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu poszczególnych zadań im powierzonych. Rozwój handlu nie może być naruszony w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty.”

⁽⁹⁾ Patrz: Wyrok Philip Morris powyżej.

⁽¹⁰⁾ Patrz w szczególności: wyrok Trybunału z 13 lipca 1988 r. w sprawie 102/87, Francja przeciwko Komisji, ECR str. 4067 oraz wyrok Trybunału z 21 marca 1991 r. w sprawie C-303/88, Włochy przeciwko Komisji, ECR str. I-1433.

⁽¹¹⁾ Punkt 18 komunikatu.

⁽¹²⁾ Patrz: motyw 15.

- (65) Według prawa precedensowego art. 86 Traktatu ustala w odniesieniu do przedsiębiorstw zobowiązanych do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym odstępstwo od zakazu udzielania pomocy przez państwo⁽¹³⁾. Wyrok w sprawie Altmark potwierdza domyślnie, że pomoc państwa rekompensująca koszty poniesione przez przedsiębiorstwo na świadczenie usługi w ogólnym interesie gospodarczym może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, jeżeli postawione w art. 86 ust. 2 Traktatu warunki będą spełnione.
- (66) Zgodnie ze stałą linią orzecznictwa Trybunału⁽¹⁴⁾ art. 86 Traktatu zakłada stosowanie odstępstwa, dlatego jego wykładnia musi być precyzyjna. Trybunał uściślił, że aby derogacja miała zastosowanie dla danego środka, konieczne jest spełnienie wszystkich następujących warunków:
- dana usługa musi stanowić usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym i być jasno określona jako taka przez Państwo Członkowskie,
  - świadczenie takiej usługi musi być w sposób jednoznaczny powierzone przez Państwo Członkowskie,
  - zastosowanie zasad konkurencji przewidzianych w Traktacie musi utrudniać wypełnianie konkretnych zadań powierzonych przedsiębiorstwu, a derogacja nie może wpływać na wymianę handlową w stopniu zagrażającym interesowi Wspólnoty.
- (67) Komunikat ustala zasady i metody, których Komisja stara się przestrzegać, czuwając nad spełnieniem tych warunków w dziedzinie radiofonii i telewizji. W tym szczególnym przypadku Komisja musi wobec tego ustalić, czy:
- działalność stacji telewizyjnych France 2 i France 3 stanowi działalność w służbie publicznej i czy służba ta została jasno zdefiniowana (definicja);
  - stacje France 2 i France 3 przyjęły na siebie zadania o charakterze publicznym na mocy urzędowego aktu (powierzenie zadań i kontrola);
  - finansowa rekompensata, która została im udzielona, jest proporcjonalna do kosztów netto ich działalności o charakterze publicznym (test proporcjonalności).
- (68) W ramach prowadzonej analizy Komisja musi również uwzględniać Protokół. Przypomina się w nim, że system publicznego nadawania w Państwach Członkowskich jest bezpośrednio związany z potrzebami demokratycznymi, społecznymi i kulturowymi każdego społeczeństwa oraz z koniecznością zachowania pluralizmu w mediach. Protokół stanowi dokładniej, iż Państwa Członkowskie posiadają kompetencje w zakresie „finansowania publicznego nadawania w zakresie, w jakim takie finansowanie przyznaje się organizacjom nadawczym w celu wypełnienia misji służby publicznej, która została powierzona, określona i zorganizowana przez każde Państwo Członkowskie, oraz w zakresie, w jakim takie finansowanie nie wpływa na warunki handlowe i konkurencję we Wspólnocie w stopniu, w jakim byłoby to sprzeczne ze wspólnym interesem, przy uwzględnieniu konieczności realizacji mandatu tej służby publicznej”.

⁽¹³⁾ Wyrok Trybunału z 27 lutego 1997 r. w sprawie T 106-95, FFSA i innych przeciwko Komisji, ECR str. II-229.

⁽¹⁴⁾ Patrz: wyrok w sprawie FFSA powyżej.

A. Definicja misji służby publicznej stacji France 2 i France 3

- (69) Zgodnie z Protokołem i komunikatem, zdefiniowanie misji służby publicznej spoczywa na Państwach Członkowskich. Komunikat wskazuje, iż „przy uwzględnieniu szczególnego charakteru sektora radiofonii i telewizji szeroka definicja powierzająca danemu nadawcy zadania nadawania zrównoważonego i zróżnicowanego programu zgodnie z określoną misją i przy utrzymaniu określonego poziomu oglądalności, może być rozpatrywana z punktu widzenia zapisów Protokołu jako prawomocna w rozumieniu art. 86 ust. 2 Traktatu. Definicja taka byłaby zgodna z celem realizowania demokratycznych, społecznych i kulturalnych potrzeb społeczeństwa i gwarantowania pluralizmu, z różnorodnością kulturalną i językową włącznie⁽¹⁵⁾”. Należy wreszcie przypomnieć, że w zakresie definicji służby publicznej w sektorze radiofonii i telewizji rola Komisji ogranicza się do poszukiwania oczywistych błędów⁽¹⁶⁾.
- (70) Artykuł 48 francuskiej ustawy nr 86-1067 z dnia 30 września 1986 r. w sprawie wolności komunikacji odnosi się do „misji edukacyjnej, kulturalnej i społecznej” stacji telewizyjnych France 2 i France 3. Artykuły 54, 55 i 56 powyższej ustawy określają szczegółowo niektóre zadania stacji France 2 lub France 3 w dziedzinie przekazu komunikatów rządowych, obrad parlamentarnych oraz programów zarezerwowanych dla partii politycznych, związków zawodowych i stowarzyszeń branżowych, a także głównych grup wyznaniowych reprezentowanych we Francji.
- (71) Misje służby publicznej France 2 i France 3 są następnie uszczegółowione dla każdej z tych stacji w harmonogramie obowiązków. Artykuł 3 harmonogramu zadań i obowiązków stacji France 2 z dnia 28 sierpnia 1987 r. stanowi, że „firma tworzy i układa swe programy w trosce o zapewnienie wszystkim rodzajom odbiorców informacji, wartości kulturalnych i rozrywki zgodnie z powierzoną jej ustawowo rolą kulturalną, edukacyjną i społeczną” i że „w swych programach zapewnia ona w szczególności przedstawianie wartości dziedzictwa kulturalnego i przyczynia się do jego wzbogacenia przez prezentowane na antenie treści”. Artykuł 3 harmonogramu obowiązków i zadań stacji France 3, również z 28 sierpnia 1987 r., przejmuje obydwie ustępy i dodaje do nich trzeci, zgodnie z którym „firma tworzy i układa programy poświęcone życiu regionu, sprzyjając w szczególności przekazywaniu informacji od i do wspólnot kulturalnych, społecznych i zawodowych, a także grup wyznaniowych i filozoficznych.”
- (72) Następnie w około dwudziestu artykułach zostają opisane bardziej szczegółowo treści tych zadań w służbie publicznej i są to: pluralistyczne przedstawianie prądów rozwoju myśli i poglądów; uczciwość, niezależność i pluralizm informacji; dostosowanie do zmian technologicznych; dostosowanie programów do potrzeb osób niesłyszących i słabo słyszących; przekaz komunikatów rządowych, głównych debat parlamentarnych, programów zarezerwowanych dla partii politycznych, związków zawodowych i stowarzyszeń branżowych, a także głównych grup wyznaniowych reprezentowanych we Francji; nadawanie komunikatów poświęconych najważniejszym wydarzeniom państwowym, informacje na temat bezpieczeństwa na drogach, informacje dla konsumentów; programy edukacyjne i społeczne; obowiązki związane z nadawaniem i zachowaniem określonego charakteru filmów dokumentalnych, wiadomości i programów publicystycznych, teatru, muzyki, tańca, rozrywki, sportu, programów dla dzieci i młodzieży oraz utworów z dziedziny fantastyki naukowej.
- (73) Harmonogramy obowiązków i zadań stacji France 2 i France 3 z dnia 16 września 1994 r., które zastąpiły te z roku 1987, podtrzymują wyżej opisaną misję publiczną. Preambuła do obu dokumentów wskazuje, że „stacje telewizji publicznej [France 2 i France 3] świadczą usługi nadawcze dla wszystkich obywateli. Jako takie, dążą one do zgromadzenia możliwie najszerszego spektrum odbiorców, zachowując jednocześnie swój charakter poprzez proponowanie określonej oferty programowej, opartej na czterech głównych cechach:
- realizując misję kulturalną, edukacyjną i społeczną, która została im powierzona ustawowo, stacje te oferują odbiorcy informacje, wartości kulturalne oraz rozrywkę przy pełnym i stałym poszanowaniu godności ludzkiej;
  - zapewniają pluralizm programowy podejmując wszystkie rodzaje tematyki i pozostając otwarte wobec każdego odbiorcy;

⁽¹⁵⁾ Pkt 33 komunikatu.

⁽¹⁶⁾ Pkt 36 komunikatu.

- proponowane programy są szczególnie bogate i zróżnicowane pod względem oferty kulturalnej przeznaczonej dla młodzieży;
- czyni wszelkie wysiłki, by przy tworzeniu programów poszukiwać innowacji, zwracając systematycznie uwagę na scenariusz i sprzyjając realizacji produkcji rodzimej, szczególnie tej prezentującej wartości dziedzictwa narodowego.

W swej działalności nadawcy publiczni będą kierować się zasadami etyki, jakości i inwencji twórczej. Będą unikać treści utrzymywanych w złym smaku i guście.

Uwaga, jaką przywiązują do widowni, wyrażać się będzie raczej dążeniem do osiągnięcia wysokich standardów niż do działania na zasadach komercyjnych”. Preambuła do harmonogramu obowiązków i zadań stacji France 2 opisuje ją następnie jako „jedyną stację telewizji publicznej przeznaczoną dla szerokiego odbiorcy”, której zadaniem jest przyciągnięcie „szerokiej widowni, której oferuje zróżnicowaną i wyważoną gamę programową”, natomiast w preambule do harmonogramu obowiązków i zadań stacji France 3 czytamy, że stacja ta „potwierdza swoją rolę jako kanału regionalnego i lokalnego” i przedstawia w pierwszej kolejności „informacje o charakterze lokalnym oraz wydarzenia regionalne”. Tak jak w harmonogramie obowiązków i zadań z dnia 28 sierpnia 1987 r., dwadzieścia artykułów uszczegóławia dalej treści tych zadań w służbie publicznej.

- (74) Komisja stwierdza, że zadania o charakterze publicznym, które zostały wyznaczone stacjom France 2 i France 3, odpowiadają usługom świadczonym w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 86 ust. 2 Traktatu. Zadania te są jasno zdefiniowane i uprawnione, jako że mają na celu jednocześnie zaspokojenie potrzeb demokratycznych, społecznych i kulturalnych społeczeństwa francuskiego oraz zagwarantowanie pluralizmu, z różnorodnością kulturalną i językową włącznie, w rozumieniu Protokołu. Komisja stwierdza ponadto, iż wspomniane zadania w służbie publicznej obejmują tworzenie i emisję wszystkich programów nadawanych przez stacje France 2 i France 3. Misja publiczna obydwu stacji polega więc na tworzeniu i nadawaniu wszystkich ich programów. Mimo iż niektóre zadania w służbie publicznej mają charakter ogólny i odnoszą się raczej do jakości, to Komisja, uwzględniając zapisy Protokołu, uznaje taką szeroką definicję za prawnie uzasadnioną. Komisja uważa wreszcie, że definicja misji publicznej nie zawiera żadnego oczywistego błędu.
- (75) Harmonogramy obowiązków i zadań obydwu stacji telewizji publicznej zawierają również przepisy odnośnie do ilościowego udziału filmów fabularnych i produkcji audiowizualnych we francuskiej wersji językowej w całości oferty programowej oraz finansowania koprodukcji filmów. Są to środki regulaminowe zastosowane do wszystkich nadawców naziemnych nadających sygnał *free-to-air*. Jako że te środki nie wchodzą w zakres niniejszej decyzji, nie stanowią one uszczerbku dla jakiegokolwiek dochodzenia w sprawie korzyści przyznanych w ten sposób przemysłowi produkcji telewizyjnej i filmowej.

B. Powierzenie zadań i kontrola

- (76) Omawiane zadania w służbie publicznej zostały powierzone stacjom France 2 i France 3 na mocy oficjalnych decyzji, jako że wynikają one z ustawy nr 86-1067 oraz z harmonogramu obowiązków i zadań z dnia 28 sierpnia 1987 r., a następnie z dnia 16 września 1994 r., przyjętych dekretem premiera. Wymienione harmonogramy obowiązków i zadań przewidują, że niektóre zobowiązania są ustalane na następny rok. Harmonogram z 16 września 1994 r. wskazuje ponadto, że zobowiązania i zasady w nim wyszczególnione są realizowane, w razie potrzeby, poprzez umowy celowe zawierane między państwem i stacjami telewizyjnymi.
- (77) Władze francuskie ustanowiły różnorodne środki kontroli przestrzegania przez stacje France 2 i France 3 obowiązku wypełnienia powierzonej im misji publicznej. Obydwie stacje każdego roku przedkładają ministrowi ds. komunikacji oraz Najwyższej Radzie Audiowizualnej (CSA) sprawozdanie z wykonania postanowień przewidzianych w harmonogramie obowiązków i zadań. CSA publikuje każdego roku publiczny raport, w którym ocenia, odnosząc się do każdego artykułu, każdą stację z punktu widzenia przestrzegania harmonogramu obowiązków i zadań. W razie wystąpienia istotnych uchybień co do wypełniania zadań w służbie publicznej przez którąś ze stacji, CSA kieruje swe uwagi do zarządu. Uwagi te są podawane do wiadomości publicznej.

- (78) Ponadto, zgodnie z art. 53 ustawy nr 86-1067, Parlament głosuje nad budżetem stacji telewizyjnej publicznej na podstawie sprawozdania przygotowanego w każdym ze zgromadzeń przez członka komisji finansów. Sprawozdawca może, jeśli uzna to za konieczne, skomentować sprawę przestrzegania przez stacje zasad pełnienia ich misji publicznej.
- (79) Trzeba też odnotować, iż na dwunastu członków zarządu każdej stacji przypada dwóch parlamentarzystów, czterech przedstawicieli rządu i czterech ekspertów. Te dziesięć osób pochodzi spoza stacji telewizyjnych, przez co mogą one wyrażać bez ograniczeń swoje uwagi co do sposobu pełnienia misji publicznej.

C. Proporcjonalność finansowania działalności w służbie publicznej

- a) Ocena rekompensaty kosztów działalności w służbie publicznej udzielanej przez państwo
- (80) Komisja powinna ocenić, czy pomoc państwa przekazana stacjom France 2 i France 3 jest proporcjonalna do kosztów związanych z ich działalnością o charakterze publicznym. W ujęciu komunikatu, „zachowanie kryterium proporcjonalności wymaga, aby pomoc państwa nie była większa niż koszty netto ponoszone ze względu na pełnioną misję publiczną, przy uwzględnieniu innych bezpośrednich lub pośrednich przychodów uzyskiwanych przy jej pełnieniu. Z tego powodu, dla oszacowania proporcjonalności pomocy, brana jest pod uwagę korzyść netto, jaka wynika z działalności niepublicznej związanej z działalnością publiczną”⁽¹⁷⁾.
- (81) Należy zauważyć, że o ile Komunikat czyni w tym względzie odniesienie do dyrektywy 80/723/EWG Komisji z 25 czerwca 1980 r. w sprawie przejrzystości relacji finansowych między Państwami Członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi⁽¹⁸⁾ oraz do obowiązku prowadzenia oddzielnych kont wprowadzonego przez tę dyrektywę, to obowiązek ten nie ma zastosowania do systemu nadawania telewizyjnego w okresie objętym niniejszą decyzją.
- (82) Komunikat pozostaje neutralny w stosunku do środków wybranych przez Państwo Członkowskie dla finansowania nadawców telewizyjnych, którzy pełnią misję publiczną. Władze francuskie optują za finansowaniem mieszanym, opierającym się jednocześnie na zasobach państwowych i wpływach komercyjnych. Prawie całość przychodów komercyjnych pochodzi z reklam i sponsoringu, jako że działalność dystrybucyjna generuje zaledwie minimalne przychody. Odnośnie do źródeł publicznych, opłata abonamentowa stanowi zwyczajne źródło finansowania publicznego dla France 2 i France 3. Jednakże od 1988 do 1994 roku, oprócz tych opłat, władze francuskie przyznały stacjom France 2 i France 3 subwencje wymienione w tabelach 1 i 2.
- (83) Władze francuskie przyznały również stacji France 2 trzy dotacje kapitałowe. W okresie od roku 1988 do roku 1991 stacja ta poniosła straty w takiej wysokości, że została zmuszona, stosownie do art. 241 francuskiej ustawy nr 66-537 z dnia 24 lipca 1966 r., zwiększyć, a następnie obniżyć kapitał akcyjny, aby zlikwidować większą część powstałych strat i odtworzyć poziom kapitału własnego do połowy wysokości kapitału akcyjnego. W trakcie tej operacji państwo francuskie wniosło 500 milionów FF do stacji France 2. Operacja ta wystarczyła, żeby zapewnić na krótką metę ciągłość działalności stacji, nie pozwoliła wszakże na przywrócenie stałego salda między majątkiem własnym netto a zadłużeniem bankowym. Państwo zostało więc zmuszone do kolejnych dotacji kapitałowych w roku 1993 i 1994 na łączną kwotę 410 milionów FF.
- (84) W ramach badania kryterium proporcjonalności Komisja jest zobowiązana do weryfikowania, czy całość otrzymanych środków publicznych przez stacje France 2 i France 3 w okresie od 1988 do 1994 roku, to znaczy pomoc państwa będąca przedmiotem niniejszej decyzji, ale także opłata abonamentowa i subwencje na wyposażenie, nie przekraczały kosztów netto ich działalności w służbie publicznej.

⁽¹⁷⁾ Pkt 57 komunikatu.

⁽¹⁸⁾ Dz.U. L 195 z 27.7.1980, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/52/CE (Dz.U. L 193 z 29.7.2000, str. 75).

- (85) Tytułem wstępu należy odnotować, że w tym wypadku w okresie 1988–1994 stacje France 2 i France 3 otrzymały środki publiczne, które podlegają różnym procedurom księgowym. Opłata abonamentowa jest bowiem przeznaczona na rekompensowanie rocznych kosztów ponoszonych przez obydwie stacje telewizji publicznej przy realizacji ich działalności o charakterze publicznym; z tego też tytułu opłata ta jest księgowana w rozliczeniu rocznym na rachunku zysków i strat. Natomiast dotacje kapitałowe oraz subwencje są zapisywane do bilansu. Dzieje się tak, gdyż dotacje kapitałowe są w rzeczywistości wkładami wyjątkowymi, które posłużyły do pokrycia deficytu skumulowanego w trakcie kilku lat działalności. Podobnie, subwencje inwestycyjne i na wyposażenie pozwalają sfinansować inwestycje, które będą wykorzystywane, a więc zamortyzowane w trakcie następujących lat działalności. Subwencje są zatem przenoszone na rachunek zysków i strat w takim samym tempie, co amortyzacja inwestycji. Skoro przy obliczaniu rekompensaty kosztów działalności w służbie publicznej zostają pomieszane składniki bilansu (subwencje) oraz składniki rachunku zysków i strat (amortyzacja wliczona w łączne koszty działalności), niezbędne jest, aby rozważyć kwestię proporcjonalności pomocy łącznie, z uwzględnieniem operacji średnio- lub długoterminowych, ponieważ istnieje możliwość stwierdzenia, czy pozycje subwencji ujęte na rachunku zysków i strat oraz te ujęte w bilansie wykazują zbieżność co do wartości. Formalna procedura dochodzeniowa obejmuje lata 1988–1994, dlatego właśnie ten okres będzie uwzględniony w łącznej kalkulacji.
- (86) Stacje France 2 i France 3 prowadzą jednocześnie działalność o charakterze publicznym oraz komercyjnym, bądź samodzielnie, bądź za pośrednictwem oddziałów zamiejscowych. Tylko koszty związane z pełnieniem misji publicznej przez stacje, które obejmują wszystkie koszty niezbędne dla tworzenia i nadawania ich programów, mogą być rekompensowane przez państwo. Całkowite koszty działalności każdej stacji obejmują nie tylko koszty związane z działalnością o charakterze publicznym, ale także wynikające z działalności komercyjnej. Koszty netto działalności o charakterze publicznym każdej stacji uzyskuje się więc, odliczając od kosztów całkowitych działalności wszystkie koszty związane z działalnością komercyjną, bez względu na to, czy są one generowane przez same stacje czy też za pośrednictwem oddziałów zamiejscowych, oraz zyski netto z takiej działalności (głównie wpływy z reklamy i sponsoringu), co określa szczegółowo komunikat. W badanym okresie 1988–1994, jak pokazuje tabela 4, koszty netto działalności o charakterze publicznym stacji France 2 wyniosły łącznie 15,69 miliardów FF, a koszty stacji France 3 – 20,89 miliardów FF⁽¹⁹⁾.

TABELA 4

Określenie kosztów netto działalności w służbie publicznej łącznie za okres 1988–1994

(w miliardach FF)

	France 2	France 3
Koszty łączne	41,982	37,011
Koszty związane z działalnością komercyjną	<15,2>	<11,74>
Zysk netto z działalności komercyjnej	<11,091>	<4,379>
Koszty netto działalności w służbie publicznej	15,691	20,892

- (87) Wymienione koszty netto działalności o charakterze publicznym muszą następnie być zestawione z całością finansowania publicznego uzyskanego przez stacje, co pozwoli dopiero ocenić, czy rekompensata finansowa państwa przekroczyła te koszty czy nie. Skoro z jednej strony opłaty abonamentowe, a z drugiej – subwencje i dotacje kapitałowe podlegają różnym zasadom księgowania, trzeba przedstawić kolejno salda rekompensaty kosztów działalności w służbie publicznej dla każdego z tych rodzajów finansowania publicznego. W okresie 1988–1994 stacje France 2 i France 3 otrzymały z tytułu opłat abonamentowych odpowiednio 12,12 i 20,17 miliardów FF⁽²⁰⁾. W ten sposób z analizy opartej na rachunku zysków i strat wynika, że liczona łącznie rekompensata finansowa dla stacji France 2 i France 3 była za niska o kwoty odpowiednio 3,57 miliarda FF i 718,6 milionów FF.

⁽¹⁹⁾ Dane niniejsze oraz dalsze zostały zaokrąglone.

⁽²⁰⁾ Dane obejmują jednocześnie opłatę abonamentową i zwrot przez państwo części wpływów utraconych przez nadawców publicznych z tytułu zwolnień z opłat abonamentowych z przyczyn społecznych.

- (88) Kwotę niedopłaty należy teraz zestawzić z dodatkowymi środkami państwowymi ujętymi w bilansie. Na te dodatkowe środki składają się, z jednej strony – subwencja na wyposażenie, a z drugiej – subwencje inwestycyjne i inne subwencje oraz dotacje kapitałowe, które stanowią przedmiot niniejszego postępowania. Łącznie wynoszą one, dla stacji France 2 - 1,91 miliarda FF oraz dla stacji France 3 - 633,5 milionów FF. Jednocześnie nie powinny być wliczone do kosztów netto działalności w służbie publicznej wkłady kapitałowe oraz nierekompensowane zaliczki na rachunkach bieżących przyznane oddziałom obydwu stacji telewizji publicznej prowadzących działalność komercyjną (115,2 milionów FF w wypadku stacji France 2 i 25,9 milionów FF w wypadku stacji France 3).
- (89) Biorąc pod uwagę te dodatkowe środki, wydaje się, iż stacje France 2 i France 3 były niedofinansowane w okresie 1988–1994 na kwoty: 1,54 miliarda FF w przypadku stacji France 2 oraz 59,2 milionów FF w przypadku France 3.
- b) *Ocena zachowania stacji France 2 i France 3 na rynku sprzedaży czasu reklamowego*
- (90) Zgodnie z komunikatem Komisja powinna również sprawdzić, czy żadne zakłócenie konkurencji, które nie byłoby uzasadnione z punktu widzenia pełnionej misji publicznej, nie zaszło na poziomie działalności komercyjnej powiązanej nierozłącznie z działalnością w służbie publicznej. Takie zakłócenie miałyby miejsce, gdyby stacje France 2 i France 3, korzystając z faktu, że choćby w małym stopniu ich wpływy komercyjne rekompensowane są przez państwo, obniżały ceny sprzedaży czasu reklamowego, pomniejszając w ten sposób przychody swych konkurentów.
- (91) W swej skardze TF1 podnosi ten argument stwierdzając, iż dzięki pomocy państwa, z której omawiane stacje korzystały, France 2 i France 3 będąc „wolne od ograniczeń związanych z koniecznością osiągania rentowności, w przeciwieństwie do swych konkurentów, mogą stosować promocyjne ceny i sztuczne rabaty na czas reklamowy i działalność sponsoringową, co pozwala im zatrzymać klientów zlecających emisję reklam.”
- (92) Na podstawie dostępnych informacji Komisja nie znalazła żadnego przekonującego dowodu na poparcie zarzutów wysuwanych przez TF1. Różnicę między cenami sprzedaży czasu reklamowego TF1 a cenami stacji France 2 i France 3 można wyjaśnić nie tyle zachowaniem komercyjnym obydwu tych stacji publicznych, co różnicą siły oddziaływania czasu reklamowego w TF1 i w kanałach publicznych.
- (93) W branży reklamy telewizyjnej przedmiotem zainteresowania reklamodawców jest przede wszystkim widownia, którą stanowią gospodynie domowe w wieku poniżej 50 lat. Wielkość takiej widowni jest mierzona przy zastosowaniu tzw. *Gross Rating Point* (GRP, wskaźnik oddziaływania mediów), definiowanego jako średnia liczba kontaktów osiągniętych przez daną kampanię reklamową na 100 osób, do których reklama jest kierowana. Kontakt uważa się za nawiązany, jeżeli osoba, w danym momencie, jeden raz odebrała przekazywaną informację.
- (94) Reklamodawcy poszukują dla swych reklam stacji o najwyższej oglądalności, zapewniających w danym momencie zdobycie jak największej ilości klientów, do których jest kierowana reklama. Wynika stąd, że im większa jest oglądalność danej stacji, tym większa liczba reklamodawców gotowa jest płacić wyższą cenę jednostkową od kontaktu (cena GRP). Jest to zatem dodatkowa premia za siłę oddziaływania czasu reklamowego.
- (95) Tabela 6 podaje dla każdej stacji średni wskaźnik GRP oraz średnie ceny GRP przez cały dzień dla populacji gospodyń domowych w wieku od 15 do 49 lat.

TABELA 6 (*)

	TF1		France 2		France 3		M6	
	GRP średni	Cena GRP (EUR)	GRP średni	Cena GRP (EUR)	GRP średni	Cena GRP (EUR)	GRP średni	Cena GRP (EUR)
1990	5,8	2 732	3	2 738	2,3	2 533	1,9	2 440
1991	5,3	2 649	2,6	2 488	2,1	2 463	1,9	2 239
1992	4,8	2 963	2,5	2 652	2	2 707	1,9	2 297
1993	4,7	2 829	2,4	2 595	1,7	2 785	1,9	2 481
1994	4,7	2 983	2,6	2 847	1,6	2 777	2	2 475

(*) Dane pochodzą z tabeli dostarczonej przez władze francuskie w piśmie datowanym 2 stycznia 2003 r.

Źródło: MEDIAMETRIE/MEDIAMAT traitement POPCORN.

Zmiana metod w roku 1989 nie pozwala dokonać porównań z danymi okresów poprzednich.

- (96) Tabela 7 podaje dla każdej stacji średni wskaźnik GRP oraz średnie ceny GRP w godzinach dużej oglądalności (19.00–22.00) dla populacji gospodyń domowych w wieku od 15 do 49 lat.

TABELA 7

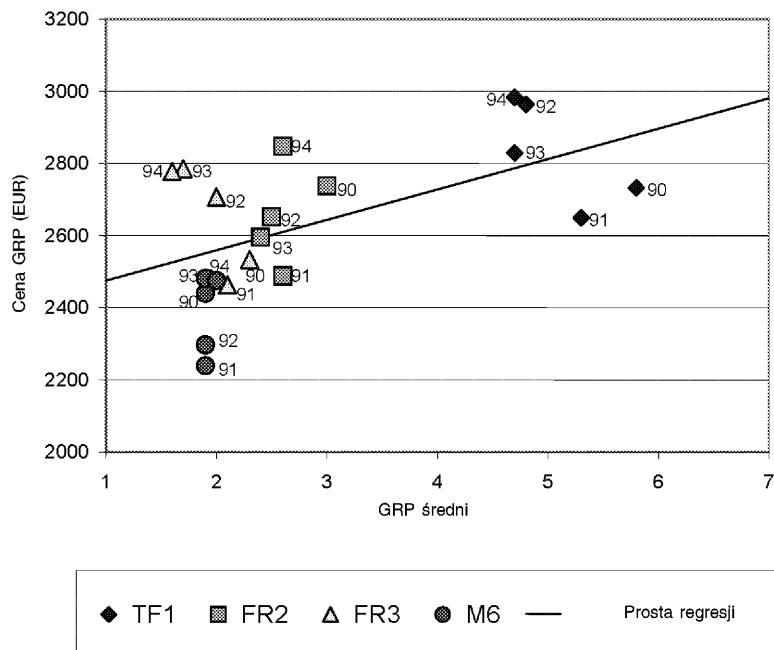
	TF1		France 2		France 3		M6	
	GRP średni	Cena GRP (EUR)	GRP średni	Cena GRP (EUR)	GRP średni	Cena GRP (EUR)	GRP średni	Cena GRP (EUR)
1990	12,8	3 465	5,9	3 079	3,9	2 620	3,4	2 815
1991	12,1	3 536	6,1	3 103	4,1	2 607	3,8	2 454
1992	10,4	3 741	5,7	3 613	3,9	3 032	4,4	2 587
1993	10,7	3 512	5,9	3 378	3,4	3 150	3,9	3 084
1994	10,3	3 735	6	3 519	3,4	3 078	4,2	3 920

Źródło: MEDIAMETRIE/MEDIAMAT traitement POPCORN.

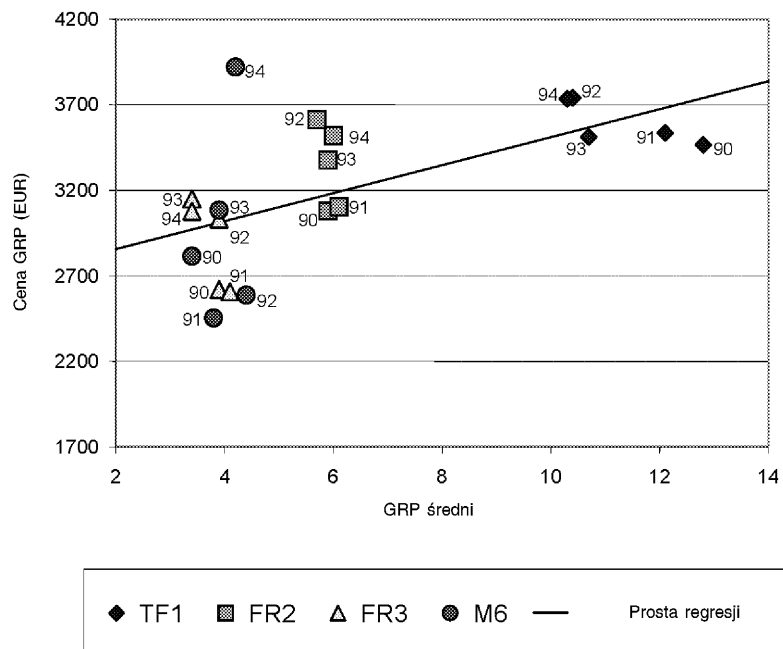
Zmiana metod w roku 1989 nie pozwala dokonać porównań z danymi okresów poprzednich.

- (97) Zachowanie monopolistyczne stacji telewizji publicznej na rynku sprzedaży reklam telewizyjnych mogłoby być stwierdzone, gdyby przy wyższym średnim wskaźniku GRP i wyższej cenie GRP (premia za siłę oddziaływania) ceny GRP oferowane przez obydwie stacje telewizji publicznej były wyraźnie niższe od cen stosowanych przez TF1 i M6. Dostępne dane przedstawione w tabelach 6 i 7 tego nie potwierdzają. Prawdą jest natomiast, iż wynika stąd przede wszystkim, jak to podkreśla TF1, że jej cena GRP jest wyższa od ceny stacji France 2 lub France 3, a te z kolei są wyższe od cen M6. Wynika stąd również, że średni wskaźnik GRP stacji TF1 pozostaje wciąż wyraźnie wyższy od wskaźnika stacji France 2 lub France 3. W okresie od 1990 do 1994 r., w ciągu całego dnia, średni wskaźnik GRP dla TF1 wahał się w granicach od 4,7 do 5,8 punktów, podczas gdy wskaźnik ten dla stacji France 2 wahał się w granicach od 2,4 do 3 punktów, a dla stacji France 3 – w granicach od 1,6 do 2,3 punktów, natomiast dla M6 – od 1,9 do 2 punktów. W godzinach dużej oglądalności średni wskaźnik GRP dla TF1 wahał się w granicach od 10,3 do 12,8, podczas gdy dla France 2 – od 5,7 do 6,1, dla France 3 – od 3,4 do 4,1 i dla M6 – od 3,4 do 4,4 punkta. Jednak różnica między cenami GRP oferowanymi przez TF1 i cenami obydwu stacji telewizji publicznej nie wykazuje dysproporcji, jeśli porównać ją z różnicą pomiędzy cenami GRP dla TF1 i M6. Średnio obserwuje się spadek cen GRP dla France 2, France 3 i M6 rzędu 83 euro na jednostkę GRP w stosunku do cen GRP stosowanych przez TF1 w obydwu prezentowanych okresach (cały dzień i godziny dużej oglądalności). Na tej podstawie stwierdza się, że stacje France 2 i France 3 nie sprzedawały swego czasu reklamowego po cenie sztucznie zaniżonej.
- (98) Tytułem ilustracji, na niżej zamieszczonych wykresach przedstawiono dane dotyczące cen GRP i średni wskaźnik GRP stacji, jak podano w tabelach 6 i 7, rozróżniając średnią dnia i średnią godzin dużej oglądalności. Ograniczona liczba (pięć) możliwych punktów dla każdej stacji i słaba dyspersja umożliwiają przedstawienie całości pięciu lat i czterech stacji na jednym wykresie.

Relacje między cenami GRP i średnim GRP przez cały dzień
(1990-1994)

Relacje między cenami GRP i średnim GRP w godzinach dużej oglądalności
(1990-1994)

- (99) Obydwa wykresy pokazują, że istnieje korelacja dodatnia pomiędzy średnim wskaźnikiem GRP i cenami GRP, co potwierdza fakt istnienia dodatkowej premii za siłę oddziaływania: stacja o wyższym wskaźniku GRP wykazuje wyższą cenę GRP. Korelacja ta wyraża się w na wykresie prostą regresji liniowej ceny GRP w stosunku do GRP, który wyraża „średnią” zależność między ceną GRP i GRP dla wszystkich stacji w badanym okresie. Ponadto, jak wynika z obydwu wykresów, ceny stosowane przez stacje France 2 i France 3 nie są znacząco niższe od cen stosowanych przez TF1 i M6, jeśli uwzględnić efekt premii za siłę oddziaływania. W przypadku stacji France 2 i France 3 kilka punktów znajduje się poniżej prostej regresji, są jednak w bardzo niewielkiej odległości od niej. Ponadto stwierdzono, że niektóre ceny stosowane przez stację France 3 są wyższe od cen stosowanych przez M6 przy prawie równorzędnym GRP.
- (100) Podsumowując, ceny stosowane przez stacje France 2 i France 3 w okresie 1990–1994 nie wydają się być znacząco niższe od cen stosowanych przez stacje TF1 i M6. Wyższe ceny za czas reklamowy stacji TF1 wynikają więc z siły oddziaływania jej czasu reklamowego, a nie z zachowania komercyjnego nadawców publicznych. Francuski Urząd Antymonopolowy doszedł zresztą do tego samego wniosku w decyzji z roku 2001 w sprawie sprzedaży telewizyjnego czasu reklamowego⁽²¹⁾.
- (101) W podsumowaniu Komisja stwierdza, że, z jednej strony, w okresie 1988–1994 środki publiczne przekazane przez władze francuskie stacjom France 2 i France 3 były niższe od kosztów ich działalności w służbie publicznej, a z drugiej, że nie ma żadnych oznak świadczących o monopolistycznym zachowaniu stacji telewizji publicznej na rynku sprzedaży czasu reklamowego. Komisja ocenia więc, że finansowanie przez państwo działalności w służbie publicznej stacji France 2 i France 3 spełnia warunek proporcjonalności.
- (102) Komisja uznaje, że w tym szczególnym przypadku trzy warunki zastosowania odstępstwa przewidziane w art. 86 ust. 2 Traktatu są spełnione łącznie.

VII. WNIOSKI

- (103) Na podstawie przeprowadzonej analizy Komisja stwierdza, że pomoc państwa będąca przedmiotem niniejszej formalnej procedury dochodzeniowej jest zgodna ze wspólnym rynkiem stosownie do art. 86 ust. 2 Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Subwencje inwestycyjne udzielone przez Francję stacjom telewizyjnym France 2 i France 3 oraz dotacje kapitałowe przekazane przez Francję na rzecz stacji telewizyjnej France 2 w latach 1988–1994 stanowią pomoc państwa zgodną ze wspólnym rynkiem na mocy art. 86 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 2

Adresatem niniejszej decyzji jest Republika Francuska.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 grudnia 2003 r.

W imieniu Komisji
Mario MONTI
Członek Komisji

⁽²¹⁾ Decyzja nr 00-D-67 z dnia 13 lutego 2001 r. w sprawie praktyk zaobserwowanych na rynku sprzedaży telewizyjnego czasu reklamowego.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 3 grudnia 2004 r.****ustanawiająca warunki przemieszczania o charakterze niehandlowym z państw trzecich do Wspólnoty młodych psów i kotów***(notyfikowana jako dokument nr K(2004) 4546)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2004/839/WE)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

Artykuł 1

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt stosowanych do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych i zmieniające dyrektywę Rady 92/65/EWG⁽¹⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 3 lit. c),

1. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wprowadzanie na ich terytoria psów i kotów poniżej trzeciego miesiąca życia, niezaszczepionych przeciwko wściekliznie, z państw trzecich wymienionych odpowiednio w części B i C załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 998/2003, na warunkach co najmniej tożsamyh z warunkami ustanowionymi w art. 5 ust. 2 przedmiotowego rozporządzenia.

a także mając na uwadze, co następuje:

2. Zabronione jest dalsze przemieszczanie do innych Państw Członkowskich zwierząt wprowadzonych zgodnie z ust. 1, z wyjątkiem sytuacji, w których zwierzę ma zostać przemieszczone zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 998/2003 do Państwa Członkowskiego niewymienionego w części A załącznika II do przedmiotowego rozporządzenia.

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 998/2003 ustanawia warunki przemieszczania o charakterze niehandlowym z państw trzecich do Wspólnoty psów i kotów. Warunki te różnią się w zależności od statusu państwa trzeciego pochodzenia i Państwa Członkowskiego przeznaczenia.
- (2) Artykuł 8 ust. 3 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 998/2003 stanowi, że należy ustanowić warunki wprowadzania niezaszczepionych kotów i psów poniżej trzeciego miesiąca życia z państw trzecich wymienionych odpowiednio w częściach B i C załącznika II do przedmiotowego rozporządzenia.
- (3) Warunki te powinny być tożsame z warunkami stosowanymi w przypadku przemieszczania niezaszczepionych młodych kotów i psów między Państwami Członkowskimi.
- (4) Należy niezwłocznie zacząć stosować niniejszą decyzję, ponieważ rozporządzenie (WE) nr 998/2003 jest już stosowane, ponadto leży to w interesie europejskich właścicieli zwierząt domowych.
- (5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

Kiedy dane zwierzęta przekroczą trzeci miesiąc życia, dalsze przemieszczanie tych zwierząt, wprowadzonych zgodnie z ust. 1, do innych Państw Członkowskich wymienionych w części A załącznika II do omawianego rozporządzenia odbywa się zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 6.1 rozporządzenia (WE) nr 998/2003.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 11 grudnia 2004 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 grudnia 2004 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 146 z 13.6.2003, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1994/2004 (Dz.U. L 344 z 20.11.2004, str. 17).

DECYZJA KOMISJI**z dnia 30 listopada 2004 r.****zatwierdzająca programy zwalczania i monitorowania niektórych chorób zwierząt oraz programy kontroli mające na celu zapobieganie chorobom odzwierzęcym, przedstawione przez Państwa Członkowskie na rok 2005 oraz ustalająca wysokość wkładu finansowego Wspólnoty***(notyfikowana jako dokument nr K(2004) 4600)**(2004/840/WE)*

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

zwalczania i monitorowania chorób zwierząt oraz wykazu programów kontroli mających na celu zapobieganie chorobom odzwierzęcym kwalifikujących się do wkładu finansowego Wspólnoty w 2005 r.⁽³⁾.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁽¹⁾, w szczególności jej art. 24 ust. 6 oraz art. 29 i 32,

(5) Ze względu na znaczenie tych programów dla osiągnięcia celów Wspólnoty w dziedzinie zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt właściwe jest ustalenie, że wkład finansowy Wspólnoty wynosi 50 % kosztów, które poniosą dane Państwa Członkowskie w związku ze środkami wspomnianymi w niniejszej decyzji, do kwoty maksymalnej dla każdego programu.

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Decyzja 90/424/EWG przewiduje możliwość wkładu finansowego Wspólnoty w zwalczaniu i monitorowaniu chorób zwierząt oraz kontroli mających na celu zapobieganie chorobom odzwierzęcym.

(6) Na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁽⁴⁾ programy monitorowania i zwalczania chorób zwierząt mają być finansowane w ramach Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej; do celów kontroli finansowej stosuje się przepisy art. 8 i 9 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999.

(2) Państwa Członkowskie przedstawiły programy zwalczania i monitorowania niektórych chorób zwierząt, jak również programy zapobiegania chorobom odzwierzęcym na swoich terytoriach.

(3) Po zbadaniu tych programów stwierdzono, że są one zgodne ze stosownym prawodawstwem wspólnotowym w dziedzinie weterynarii, w szczególności ze wspólnotowymi kryteriami w zakresie zwalczania tych chorób, zgodnie z decyzją Rady 90/638/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiającą wspólnotowe kryteria zwalczania oraz monitorowania niektórych chorób zwierząt⁽²⁾.

(7) Wkład finansowy Wspólnoty powinno się przyznawać pod warunkiem, że planowane działania prowadzone są w sposób skuteczny i że właściwe władze dostarczają wszelkich niezbędnych informacji w terminach określonych w niniejszej decyzji.

(4) Programy te pojawiają się w wykazie programów ustanowionym decyzją Komisji 2004/695/WE z dnia 14 października 2004 r. w sprawie wykazu programów

(8) Istnieje konieczność sprecyzowania kursu, według którego przeliczone zostaną kwoty w walutach narodowych podane we wnioskach o wypłatę, zgodnie z art. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 2799/98 z 15 grudnia 1998 r. ustanawiającego agromonetarne porozumienia dotyczące euro⁽⁵⁾.⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 806/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1).⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 12.12.1990, str. 27. Decyzja zmieniona decyzją 92/65/WE (Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 54).⁽³⁾ Dz.U. L 316 z 15.10.2004, str. 87.⁽⁴⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103.⁽⁵⁾ Dz.U. L 349 z 24.12.1998, str. 1.

- (9) Zatwierdzenie niektórych spośród tych programów nie powinno przesądzać decyzji Komisji w sprawie zasad zwalczania danych chorób na podstawie opinii naukowej.
- (10) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

ROZDZIAŁ I

Wścieklizna

Artykuł 1

1. Program zwalczania wścieklizny przedstawiony przez Austrię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Austria na zakup i dystrybucję szczepionek i przynęt w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 180 000 EUR.

Artykuł 2

1. Program zwalczania wścieklizny przedstawiony przez Republikę Czeską niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Republika Czeska na zakup i dystrybucję szczepionek i przynęt w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 400 000 EUR.

Artykuł 3

1. Program zwalczania wścieklizny przedstawiony przez Niemcy niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniosą Niemcy na zakup i dystrybucję szczepionek i przynęt w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 400 000 EUR.

Artykuł 4

1. Program zwalczania wścieklizny przedstawiony przez Finlandię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Finlandia na zakup i dystrybucję szczepionek i przynęt w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 100 000 EUR.

Artykuł 5

1. Program zwalczania wścieklizny przedstawiony przez Litwę niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Litwa na zakup i dystrybucję szczepionek i przynęt w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 900 000 EUR.

Artykuł 6

1. Program zwalczania wścieklizny przedstawiony przez Polskę niniejszym zatwierdza się na okres od 1 dnia stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Polska na zakup i dystrybucję szczepionek i przynęt w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 1 500 000 EUR.

Artykuł 7

1. Program zwalczania wścieklizny przedstawiony przez Słowenię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Słowenia na zakup i dystrybucję szczepionek i przynęt w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 200 000 EUR.

Artykuł 8

1. Program zwalczania wścieklizny przedstawiony przez **Słowację** niniejszym zatwierdza się na okres od 1 stycznia 2005 r. do 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Słowacja na zakup i dystrybucję szczepionek i przynęty w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1 i nie przekracza 400 000 EUR.

ROZDZIAŁ II

Brucelozą bydła

Artykuł 9

1. Program zwalczania brucelozą bydła przedstawiony przez Cypr niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Cypr w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 100 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- b) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 10

1. Program zwalczania brucelozą bydła przedstawiony przez Grecję niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Grecja w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 100 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) zakup szczepionek;
- b) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- c) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 11

1. Program zwalczania brucelozą bydła przedstawiony przez Hiszpanię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Hiszpania w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 5 000 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) zakup szczepionek;
- b) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- c) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 12

1. Program zwalczania brucelozą bydła przedstawiony przez Irlandię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Irlandia w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 5 000 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- b) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 13

1. Program zwalczania brucelozą bydła przedstawiony przez Włochy niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniosą Włochy w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 3 000 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) zakup szczepionek;
- b) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- c) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 14

1. Program zwalczania brucelozy bydła przedstawiony przez Polskę niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Polska w ramach programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 800 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- b) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 15

1. Program zwalczania brucelozy bydła przedstawiony przez Portugalię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Portugalia w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 1 800 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) zakup szczepionek;
- b) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- c) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 16

1. Program zwalczania brucelozy bydła przedstawiony przez Zjednoczone Królestwo niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Zjednoczone Królestwo w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 5 000 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- b) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

ROZDZIAŁ III**Gruźlica bydła****Artykuł 17**

1. Program zwalczania gruźlicy bydła przedstawiony przez Cypr niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Cypr w ramach programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 5 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów prób tuberkulinowych;
- b) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- c) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 18

1. Program zwalczania gruźlicy bydła przedstawiony przez Grecję niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Grecja w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 100 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów prób tuberkulinowych;
- b) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- c) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 19

1. Program zwalczania gruźlicy bydła przedstawiony przez Hiszpanię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Hiszpania w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 4 000 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów prób tuberkulinowych;
- b) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- c) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 20

1. Program zwalczania gruźlicy bydła przedstawiony przez Włochy niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniosą Włochy w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 2 500 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów prób tuberkulinowych;
- b) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- c) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 21

1. Program zwalczania gruźlicy bydła przedstawiony przez Polskę niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Polska w ramach programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 700 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów prób tuberkulinowych;
- b) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- c) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 22

1. Program zwalczania gruźlicy bydła przedstawiony przez Portugalię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Portugalia w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 250 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów prób tuberkulinowych;
- b) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- c) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

ROZDZIAŁ IV

Enzootyczna białaczka bydła*Artykuł 23*

1. Program zwalczania enzootycznej białaczki bydła przedstawiony przez Estonię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Estonia w ramach programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 25 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- b) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 24

1. Program zwalczania enzootycznej białaczki bydła przedstawiony przez Włochy niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniosą Włochy w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 250 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- b) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 25

1. Program zwalczania enzootycznej białaczki bydła przedstawiony przez Litwę niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Litwa w ramach programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 200 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- b) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 26

1. Program zwalczania enzoptycznej białaczki bydła przedstawiony przez Łotwę niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Łotwa w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 100 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- b) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 27

1. Program zwalczania enzoptycznej białaczki bydła przedstawiony przez Portugalię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Portugalia w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 200 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- b) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

ROZDZIAŁ V

Brucelozą owiec i kóz*Artykuł 28*

1. Program zwalczania brucelozy owiec i kóz przedstawiony przez Cypr niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Cypr w ramach programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 175 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- b) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 29

1. Program zwalczania brucelozy owiec i kóz przedstawiony przez Grecję niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Grecja w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 800 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) zakup szczepionek;
- b) wynagrodzenia dla kontraktowych lekarzy weterynarii zatrudnionych na potrzeby tego programu.

Artykuł 30

1. Program zwalczania brucelozy owiec i kóz przedstawiony przez Hiszpanię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Hiszpania w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 6 500 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) zakup szczepionek;
- b) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- c) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 31

1. Program zwalczania brucelozy owiec i kóz przedstawiony przez Francję niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Francja w ramach programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 300 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) zakup szczepionek;
- b) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- c) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 32

1. Program zwalczania brucelozы owiec i kóz przedstawiony przez Włochy niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniosą Włochy w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 4 500 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznaczają się na:

- a) zakup szczepionek;
- b) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- c) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

Artykuł 33

1. Program zwalczania brucelozы owiec i kóz przedstawiony przez Portugalię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Portugalia w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 1 700 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznaczają się na:

- a) zakup szczepionek;
- b) pokrycie kosztów badań laboratoryjnych;
- c) odszkodowania dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających temu programowi.

ROZDZIAŁ VI

Choroba niebieskiego języka*Artykuł 34*

1. Program zwalczania i monitorowania choroby niebieskiego języka przedstawiony przez Hiszpanię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań serologicznych i entomologicznych oraz kosztów zakładania potrzasków, które poniesie Hiszpania w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 25 000 EUR.

Artykuł 35

1. Program zwalczania i monitorowania choroby niebieskiego języka przedstawiony przez Francję niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań serologicznych i entomologicznych oraz kosztów zakładania potrzasków, które poniesie Francja w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 50 000 EUR.

Artykuł 36

1. Program zwalczania i monitorowania choroby niebieskiego języka przedstawiony przez Włochy niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań serologicznych i entomologicznych oraz kosztów zakładania potrzasków, które poniosą Włochy w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 400 000 EUR.

ROZDZIAŁ VII

Salmonella u drobiu*Artykuł 37*

1. Program kontroli salmonelli u drobiu hodowanego przedstawiony przez Austrię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Austria w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 70 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznaczają się na:

- a) albo zniszczenie drobiu hodowanego, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością drobiu hodowanego a dochodem ze sprzedaży mięsa poddanego obróbce cieplnej pochodzącego z tego drobiu;
- b) zniszczenie jaj wylęgowych z inkubatorów;
- c) albo zniszczenie jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów a dochodem ze sprzedaży produktów z jaj wylęgowych poddanych obróbce cieplnej;

- d) zakup szczepionek, o ile nie koliduje to z realizacją programu;
- e) pokrycie kosztów badań bakteriologicznych przeprowadzanych w ramach urzędowego pobierania próbek, zgodnie z sekcją I załącznika III do dyrektywy Rady 92/117/EWG⁽¹⁾. Maksymalna wysokość zwrotu kosztów dla Państwa Członkowskiego wynosi 5 EUR za każde badanie.

Artykuł 38

1. Program kontroli salmonelli u drobiu hodowlanego przedstawiony przez Belgię niniejszym zatwierdza się na okres od 1 stycznia 2005 r. do 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Belgia w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 400 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) albo zniszczenie drobiu hodowlanego, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością drobiu hodowlanego a dochodem ze sprzedaży mięsa poddanego obróbce cieplnej pochodzącego z tego drobiu;
- b) zniszczenie jaj wylęgowych z inkubatorów;
- c) albo zniszczenie jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów a dochodem ze sprzedaży produktów z jaj wylęgowych poddanych obróbce cieplnej;
- d) zakup szczepionek, o ile nie koliduje to z realizacją programu;
- e) pokrycie kosztów badań bakteriologicznych przeprowadzanych w ramach urzędowego pobierania próbek, zgodnie z sekcją I załącznika III do dyrektywy Rady 92/117/EWG. Maksymalna wysokość zwrotu kosztów dla Państwa Członkowskiego wynosi 5 EUR za każde badanie.

Artykuł 39

1. Program kontroli salmonelli u drobiu hodowlanego przedstawiony przez Danię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 38. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 806/2003.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Dania w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 110 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) albo zniszczenie drobiu hodowlanego, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością drobiu hodowlanego a dochodem ze sprzedaży mięsa poddanego obróbce cieplnej pochodzącego z tego drobiu;
- b) zniszczenie jaj wylęgowych z inkubatorów;
- c) albo zniszczenie jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów a dochodem ze sprzedaży produktów z jaj wylęgowych poddanych obróbce cieplnej;
- d) zakup szczepionek, o ile nie koliduje to z realizacją programu;
- e) pokrycie kosztów badań bakteriologicznych przeprowadzanych w ramach urzędowego pobierania próbek, zgodnie z sekcją I załącznika III do dyrektywy Rady 92/117/EWG. Maksymalna wysokość zwrotu kosztów dla Państwa Członkowskiego wynosi 5 EUR za każde badanie.

Artykuł 40

1. Program kontroli salmonelli u drobiu hodowlanego przedstawiony przez Francję niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Francja w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 600 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

- a) albo zniszczenie drobiu hodowlanego, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością drobiu hodowlanego a dochodem ze sprzedaży mięsa poddanego obróbce cieplnej pochodzącego z tego drobiu;
- b) zniszczenie jaj wylęgowych z inkubatorów;

c) albo zniszczenie jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów a dochodem ze sprzedaży produktów z jaj wylęgowych poddanych obróbce cieplnej;

d) zakup szczepionek, o ile nie koliduje to z realizacją programu;

e) pokrycie kosztów badań bakteriologicznych przeprowadzanych w ramach urzędowego pobierania próbek, zgodnie z sekcją I załącznika III do dyrektywy Rady 92/117/EWG. Maksymalna wysokość zwrotu kosztów dla Państwa Członkowskiego wynosi 5 EUR za każde badanie.

Artykuł 41

1. Program kontroli salmonelli u drobiu hodowlanego przedstawiony przez Irlandię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Irlandia w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 50 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

a) albo zniszczenie drobiu hodowlanego, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością drobiu hodowlanego a dochodem ze sprzedaży mięsa poddanego obróbce cieplnej pochodzącego z tego drobiu;

b) zniszczenie jaj wylęgowych z inkubatorów;

c) albo zniszczenie jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów a dochodem ze sprzedaży produktów z jaj wylęgowych poddanych obróbce cieplnej;

d) zakup szczepionek, o ile nie koliduje to z realizacją programu;

e) pokrycie kosztów badań bakteriologicznych przeprowadzanych w ramach urzędowego pobierania próbek, zgodnie z sekcją I załącznika III do dyrektywy Rady 92/117/EWG. Maksymalna wysokość zwrotu kosztów dla Państwa Członkowskiego wynosi 5 EUR za każde badanie.

Artykuł 42

1. Program kontroli salmonelli u drobiu hodowlanego przedstawiony przez Włochy niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniosą Włochy w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 600 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

a) albo zniszczenie drobiu hodowlanego, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością drobiu hodowlanego a dochodem ze sprzedaży mięsa poddanego obróbce cieplnej pochodzącego z tego drobiu;

b) zniszczenie jaj wylęgowych z inkubatorów;

c) albo zniszczenie jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów a dochodem ze sprzedaży produktów z jaj wylęgowych poddanych obróbce cieplnej;

d) zakup szczepionek, o ile nie koliduje to z realizacją programu;

e) pokrycie kosztów badań bakteriologicznych przeprowadzanych w ramach urzędowego pobierania próbek, zgodnie z sekcją I załącznika III do dyrektywy Rady 92/117/EWG. Maksymalna wysokość zwrotu kosztów dla Państwa Członkowskiego wynosi 5 EUR za każde badanie.

Artykuł 43

1. Program kontroli salmonelli u drobiu hodowlanego przedstawiony przez Niderlandy niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniosą Niderlandy w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 350 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

a) albo zniszczenie drobiu hodowlanego, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością drobiu hodowlanego a dochodem ze sprzedaży mięsa poddanego obróbce cieplnej pochodzącego z tego drobiu;

- b) zniszczenie jaj wylęgowych z inkubatorów;
- c) albo zniszczenie jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów a dochodem ze sprzedaży produktów z jaj wylęgowych poddanych obróbce cieplnej;
- d) zakup szczepionek, o ile nie koliduje to z realizacją programu;
- e) pokrycie kosztów badań bakteriologicznych przeprowadzanych w ramach urzędowego pobierania próbek, zgodnie z sekcją I załącznika III do dyrektywy Rady 92/117/EWG. Maksymalna wysokość zwrotu kosztów dla Państwa Członkowskiego wynosi 5 EUR za każde badanie.

Artykuł 44

1. Program kontroli salmonelli u drobiu hodowlanego przedstawiony przez Słowację niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.
2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Słowacja w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 100 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:
- a) albo zniszczenie drobiu hodowlanego, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością drobiu hodowlanego a dochodem ze sprzedaży mięsa poddanego obróbce cieplnej pochodzącego z tego drobiu;
- b) zniszczenie jaj wylęgowych z inkubatorów;
- c) albo zniszczenie jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów, albo wyrównanie różnicy pomiędzy szacowaną wartością jaj wylęgowych nie pochodzących z inkubatorów a dochodem ze sprzedaży produktów z jaj wylęgowych poddanych obróbce cieplnej;
- d) zakup szczepionek, o ile nie koliduje to z realizacją programu;
- e) pokrycie kosztów badań bakteriologicznych przeprowadzanych w ramach urzędowego pobierania próbek, zgodnie z sekcją I załącznika III do dyrektywy Rady 92/117/EWG. Maksymalna wysokość zwrotu kosztów dla Państwa Członkowskiego wynosi 5 EUR za każde badanie.

ROZDZIAŁ VIII

Choroba pęcherzykowa świń

Artykuł 45

1. Program zwalczania i monitorowania choroby pęcherzykowej świń przedstawiony przez Włochy niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.
2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów laboratoryjnych badań wirusologicznych i serologicznych oraz kosztów, które poniosą Włochy w związku z wypłatą odszkodowań dla właścicieli za ubój zwierząt podlegających programowi wspomnianemu w ust. 1, i nie przekracza 200 000 EUR.

ROZDZIAŁ IX

Klasyczny pomór świń

Artykuł 46

1. Program zwalczania i monitorowania klasycznego pomoru świń przedstawiony przez Belgię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.
2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań wirusologicznych i serologicznych świń domowych i dzikich, które poniesie Belgia w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 15 000 EUR.

Artykuł 47

1. Program zwalczania i monitorowania klasycznego pomoru świń przedstawiony przez Republikę Czeską niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.
2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań wirusologicznych i serologicznych świń domowych i dzikich, które poniesie Republika Czeska w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 100 000 EUR.

Artykuł 48

1. Program zwalczania i monitorowania klasycznego pomoru świń przedstawiony przez Niemcy niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań wirusologicznych i serologicznych świń domowych i dzikich, które poniosą Niemcy w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 800 000 EUR.

Artykuł 49

1. Program zwalczania i monitorowania klasycznego pomoru świń przedstawiony przez Francję niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań wirusologicznych i serologicznych świń domowych i dzikich, które poniesie Francja w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 150 000 EUR.

Artykuł 50

1. Program zwalczania i monitorowania klasycznego pomoru świń przedstawiony przez Luksemburg niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań wirusologicznych i serologicznych świń domowych i dzikich, które poniesie Luksemburg w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 100 000 EUR.

Artykuł 51

1. Program zwalczania i monitorowania klasycznego pomoru świń przedstawiony przez Słowenię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań wirusologicznych i serologicznych świń domowych i dzikich, które poniesie Słowenia w ramach realizacji programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 10 000 EUR.

Artykuł 52

1. Program zwalczania i monitorowania klasycznego pomoru świń przedstawiony przez Słowację niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Słowacja w ramach programu, o którym mowa w ust. 1, i nie przekracza 200 000 EUR. Wkład finansowy Wspólnoty przeznacza się na:

a) zakup szczepionek;

b) pokrycie kosztów badań wirusologicznych i serologicznych świń domowych i dzikich.

ROZDZIAŁ X

Choroba Aujeszkyego

Artykuł 53

1. Program zwalczania choroby Aujeszkyego przedstawiony przez Belgię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań laboratoryjnych, które poniesie Belgia w ramach programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 300 000 EUR.

Artykuł 54

1. Program zwalczania choroby Aujeszkyego przedstawiony przez Hiszpanię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań laboratoryjnych, które poniesie Hiszpania w ramach programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 250 000 EUR.

Artykuł 55

1. Program zwalczania choroby Aujeszkyego przedstawiony przez Węgry niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań laboratoryjnych, które poniosą Węgry w ramach programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 50 000 EUR.

Artykuł 56

1. Program zwalczania choroby Aujeszkiego przedstawiony przez Irlandię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań laboratoryjnych, które poniesie Irlandia w ramach programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 50 000 EUR.

Artykuł 57

1. Program zwalczania choroby Aujeszkiego przedstawiony przez Portugalię niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań laboratoryjnych, które poniesie Portugalia w ramach programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 25 000 EUR.

Artykuł 58

1. Program zwalczania choroby Aujeszkiego przedstawiony przez Słowację niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów badań laboratoryjnych, które poniesie Słowacja w ramach programu wspomnianego w ust. 1, i nie przekracza 25 000 EUR.

ROZDZIAŁ XI**Kowdrioza, babeszjoza i anaplazmoza****Artykuł 59**

1. Program zwalczania kowdriozy, babeszjozy i anaplazmozy na Gwadelupie przedstawiony przez Francję niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

2. Program zwalczania kowdriozy, babeszjozy i anaplazmozy na Martynice przedstawiony przez Francję niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

3. Program zwalczania kowdriozy, babeszjozy i anaplazmozy na Reunion przedstawiony przez Francję niniejszym zatwierdza

się na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

4. Wkład finansowy Wspólnoty stanowi 50 % kosztów, które poniesie Francja w ramach realizacji programów wspomnianych w ust. 1, 2 i 3, i nie przekracza 150 000 EUR.

ROZDZIAŁ XII**Postanowienia ogólne i końcowe****Artykuł 60**

1. W przypadku programów, o których mowa w art. 9–33, koszty kwalifikujące się do odszkodowania za ubój zwierząt są ograniczone zgodnie z ust. 2 i 3.

2. Średnią wysokość odszkodowania, która zostanie wypłacona Państwowi Członkowskim, oblicza się na podstawie liczby zwierząt ubitych w Państwie Członkowskim oraz:

a) w przypadku bydła, do maksymalnej kwoty wynoszącej 300 EUR od sztuki;

b) w przypadku owiec i kóz, do maksymalnej kwoty wynoszącej 35 EUR od sztuki.

3. Maksymalna wysokość odszkodowania, która ma zostać wypłacona Państwowi Członkowskim za jedno zwierzę, nie przekracza 1 000 EUR w przypadku bydła i 100 EUR w przypadku owiec lub kóz.

Artykuł 61

1. Maksymalna kwota kosztów, która ma zostać zwrócona Państwowi Członkowskim za realizację programów, o których mowa w art. 9–33 oraz art. 53–58, nie przekracza:

a) za wykonanie testu z różem bengalskim:	0,3 EUR za jeden test;
b) za wykonanie odczynu wiązania dopełniacza:	0,6 EUR za jeden test;
c) za wykonanie testu ELISA:	1 EUR za jeden test;
d) za wykonanie testu immunodyfuzji w żelu agarowym:	0,8 EUR za jeden test;
f) za wykonanie próby tuberkulinowej:	0,8 EUR za jeden test;
g) za wykonanie próby interferonu-gamma:	3 EUR za jeden test;
h) za dawkę szczepionki:	0,1 EUR za dawkę.

Artykuł 62

Jako kurs przeliczeniowy dotyczący kwot w walutach narodowych podanych we wnioskach o wypłatę złożonych w miesiącu „n” przyjmuje się kurs przeliczeniowy z dziesiątego dnia miesiąca „n+1” lub z pierwszego dnia poprzedzającego dzień, w którym kurs jest ogłoszony.

Artykuł 63

1. Wkład finansowy Wspólnoty w programach, o których mowa w art. 1–59, przyznaje się pod warunkiem, że ich realizacja jest zgodna z odpowiednimi przepisami prawa Wspólnotowego, w tym z zasadami konkurencji i przyznawania kontraktów publicznych oraz z zastrzeżeniem warunków, o których mowa w lit. a)–f), czyli:

- a) wprowadzenia w życie przez dane Państwo Członkowskie do dnia 1 stycznia 2005 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do realizacji programu;
- b) przesłania najpóźniej do dnia 1 czerwca 2005 r. wstępnej technicznej i finansowej oceny programu, zgodnie z art. 24 ust. 7 decyzji 90/424/EWG;
- c) przesłania sprawozdania pośredniego obejmującego pierwszy sześć miesięcy programu najpóźniej sześć tygodni po zakończeniu okresu realizacji, do którego odnosi się sprawozdanie;
- d) przesłania najpóźniej do dnia 1 czerwca 2006 r. sprawozdania końcowego dotyczącego technicznego wykonania

programu wraz z dowodami uzasadniającymi poniesione koszty oraz wyniki osiągnięte w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.;

- e) skutecznej realizacji programu;
- f) niezłożenia wcześniejszych lub późniejszych wniosków o wkład finansowy Wspólnoty w zakresie tych środków.

2. W przypadku gdy Państwo Członkowskie nie postępuje zgodnie z zasadami określonymi w ust. 1, wówczas Komisja obniża wysokość wkładu finansowego Wspólnoty dla tego Państwa Członkowskiego, uwzględniając charakter i powagę naruszenia oraz stratę finansową dla Wspólnoty.

Artykuł 64

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2005 r.

Artykuł 65

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 listopada 2004 r.

W imieniu Komisji

Markos KYPRIANOU

Członek Komisji

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1646/2004 z dnia 20 września 2004 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2377/90 ustanawiającego wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 296 z dnia 21 września 2004 r.)

Na stronie 8:

podpunkt: „2.1.4. Pochodne fenolu włącznie z salicylanidami”,

otrzymuje brzmienie: „2.1.1. Salicylanilidy”.
